

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 12

Dijous, 15 de març de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 10, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori
(tram. 300-00024/08) (p. 3)

Interpellació

al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional (tram. 300-00026/08) (p. 8)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de gestió de l'aeroport de Barcelona
(tram. 302-00013/08) (p. 12)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afavorir la relació de l'Administració
amb els ciutadans en les dues llengües oficials (tram. 302-00014/08) (p. 19)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut
(tram. 302-00015/08) (p. 24)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'immersió lingüística en l'àmbit de l'educació
(tram. 302-00016/08) (p. 31)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 10.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona Rocamora i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 300-00024/08)

Ho fem amb el punt número 10 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Queda clar, senyor president, que anunciar que no es votarà fins a partir d'una determinada hora produeix conseqüències com les de no-assistència als escons, no? Però bé, farem la interpellació, senyor conseller, honorable senyor conseller.

El motiu d'aquesta interpellació és la preocupació del nostre grup parlamentari per les declaracions que tant vostè com altres membres del Govern, i també en la compareixença que va fer aquí al Parlament..., per tot el que fa a l'àrea metropolitana de Barcelona i per l'organització territorial, i com ho tenen plantejat tant a nivell temporal com a nivell de continguts. Ens preocupa, i ens preocupa molt, perquè ens sembla que en comptes d'aprofitar una oportunitat històrica, que ens dona el nou marc estatutari, vostès poden també cometre un error històric fent una regulació de les àrees metropolitanes que després sigui molt difícil de tirar enrere i que d'alguna manera perverteixi el que ha de ser la nova organització territorial de Catalunya.

Nosaltres el que volem, primer de tot, és intentar esbrinar si el Govern té un projecte conjunt d'organització territorial i si aquest projecte el tiraran endavant de seguida o no. Primer semblava que no el volien tirar endavant, després l'han incorporat al pla de govern. Vostè va dir que estaria dintre dels anys 2009-2010. I el que vol ser aquesta interpellació d'avui, i la moció subsegüent que farem, és, bàsicament, empènyer-lo a què sí, que la tiri endavant, i que la tirin endavant de seguida.

El seu antecessor, el senyor Carretero, va fer una proposta en el seu moment d'organització territorial. Es va passejar per tot el territori proposant noves comarques, proposant també noves vegueries, i va d'alguna manera incitar que des dels mateixos municipis, les mateixes comarques, es pensés que era possible aquesta nova organització territorial. Això sí, ell ho contraposava a l'àrea metropolitana de Barcelona. Ell s'entenia amb la resta del territori i no es volia entendre amb l'àrea metropolitana de Barcelona.

Pel que hem vist en aquests cent dies, vostè vol fer al revés: vostè es vol entendre amb l'àrea metropolitana de Barcelona i no es vol entendre amb la resta del territori. Creiem que és un error, ja li ho vaig dir en comissió. El país és un sol país i hauríem de convenir que ens interessa a tots que, tant l'àrea metropolitana de Barcelona, amb tot el pes demogràfic que té i també el pes polític dels alcaldes socialistes..., no té per què contraposar-se amb la resta del territori, i per tant, el que pot ser bo per a uns pot ser bo per als altres també.

Per tant, el que li demanem és que no cometi l'error que va cometre el senyor Carretero. I que, en tot cas, no aparqui una cosa per fer-ne una altra, sinó que es poden fer les dues coses d'acord amb el mandat estatutari.

Perquè és així. Tenim un nou marc. A l'anterior legislatura no teníem l'actual Estatut i ara sí que el tenim. I, per tant, depèn de vostè aprofitar el nou Estatut. A més, en aquest nou marc, les vegueries ja no són una possibilitat no concretada. En tot cas, podríem dir que són una obligació. L'article 83.1 ens diu que «Catalunya estructura la seva organització territorial bàsica en municipis i vegueries». Per tant, ja no és una possibilitat, sinó que és una organització territorial bàsica. El que no podem fer és aquesta nova organització territorial bàsica i dir: «Ja la farem quan no sigui tan complicat.» És una obligació estatutària.

Però bé, abans d'entrar en això, què és l'àrea metropolitana?, la de Barcelona, concretament, perquè aquí, al final, doncs, ens podríem perdre, no?, perquè estem parlant d'una cosa que aquí, en aquest esborrany que es va fer l'any 2004, se'n parla: «Projecte de llei de l'àrea metropolitana de Barcelona. L'àrea metropolitana de Barcelona és una entitat local formada per l'agrupació de municipis i basada en un fet urbanístic i metropolità barceloní.» Res més. No es diu res més que això. Vostè ha simplificat dient que hi ha tres entitats, actualment, i que el que s'ha de fer és tenir-ne una, i amb això ja estem. I, per tant, facilitat, perquè..., «tres en uno» i, a partir d'aquí, ja podem fer la nova llei.

Però qui ha de compondre aquesta àrea metropolitana? Els actuals trenta-sis municipis de la mancomunitat? Vostè sap que l'Entitat Metropolitana de Transport, una altra de les mancomunitats que hi ha dintre de l'àrea metropolitana, no té trenta-sis municipis, en té disset. I alhora la de medi ambient tampoc en té trenta-sis. Per tant, qui ha d'estar dintre d'aquesta àrea metropolitana avui? Perquè l'origen, que el sabem, és senzillament que es cobraven al voltant de —actualment— 20.000 milions de pessetes que venien de l'Estat, i que, com que

no es volen deixar de cobrar, només poden ser aquests municipis.

Bé, convindrà amb mi que la realitat de l'any 87, o del 83, amb la d'avui no és la mateixa. I, en tot cas, hauríem de replantejar què ha de ser l'àrea metropolitana de Barcelona avui. Quines competències han de tenir, quins òrgans de gestió? Què ha de ser l'àrea metropolitana avui?

En l'àmbit barceloní –vostè ho sap–, de les comarques de Barcelona, políticament ningú vol ser de l'àrea metropolitana. Tothom fuig de Barcelona, del poder de Barcelona. Però és clar, és que en té la culpa Barcelona i l'àrea metropolitana. Això, si ho llegeix bé, en el consell metropolità posava que Barcelona tenia vint-i-cinc vots, i la Palma de Cervelló, un. L'alcalde de la Palma de Cervelló, quan anés al consell de Barcelona, a l'àrea metropolitana, tindria un vot. I, per tant, vint-i-cinc a un cada vegada. Què hi va a fer, l'alcalde de la Palma de Cervelló? Per què creu que hi ha interès a fer la vegueria del Penedès? Perquè es fuig, precisament, d'aquest poder barceloní que no s'ha exercit bé.

Per tant, aquesta àrea metropolitana, plantejada com es volia plantejar el 2004, s'assembla més a una vegueria que no pas a un òrgan de gestió. I si s'ha d'assemblar a una vegueria, el que no podem fer és començar la casa per la teulada. Si comencen fent l'àrea metropolitana de Barcelona abans de plantejar-nos quin projecte tenim d'organització territorial del país, ens equivocarem. I potser la vegueria de Barcelona pot incloure òrgans metropolitans de gestió sense necessitat de fer una altra administració entremig que es digui vegueria de Barcelona, consell comarcal, etcètera.

Perquè, què els diem, a la resta, senyor conseller? Què els diem als de l'alt Ter, què els diem als del Penedès, què els diem als de la comarca del Lluçanès, als de la vall de Camprodon, als del Moianès? Què els direm? Que tirarem endavant l'àrea metropolitana de Barcelona perquè hi ha una voluntat dels mateixos ajuntaments de tirar-la endavant i, per tant, els diem que sí, i a la resta els diem que no, que no s'autoorganitzin? Els diem que és molt difícil, que anirà més cap enllà això, que no toca ara?

Això sí, mentrestant, delegats territorials arreu fem d'alguna manera –com ja va ser dit pel meu company Agustí López– un desplegament de nous delegats territorials impressionant sense cap criteri.

Els mateixos representants d'Iniciativa per Catalunya al Bages li demanaven ahir, doncs, també que es tiri endavant la vegueria i que es facin unes delegacions. Concretament, reclama delegació a la Catalunya central i proposa Manresa com a seu. Bé, què els diem, a la resta del país, que farem primer el barceloní? Oi que no? Bé, en tot cas, vostè ha donat tres excuses o tres raons per no tirar endavant de seguida l'ordenació territorial de Catalunya. Les analitzaré. Però la primera i la principal, sobretot, és la incapacitat que té el Govern a tenir un sol projecte d'organització territorial per a Catalunya. Vostès no en tenen i, com que no el tenen, diuen: «El tirem més endavant», en la línia que ja ens tenen acostumats en aquests cent dies, que problemes no en volen i,

per tant, «tirem més endavant i ja veurem com ho resol-drem».

La segona, ens ha dit que això és difícil, perquè ha de passar per Madrid i, per tant, com que és difícil i ha de passar per Madrid, no generem més problemes del compte i ens ho hem de pensar molt bé.

Per a algunes coses vostè és molt valent, senyor conseller. Ahir va retreure al nostre portaveu el tema del bitllet de Renfe. Però vostè s'ha passat també molts anys a Madrid dient que Convergència i Unió érem els que no érem valents. Què més necessita? Vostè és conseller de la Generalitat. Què necessita per iniciar aquest procés d'organització territorial? Que l'hi autoritzin a Madrid? Segur que no.

La tercera raó que vostè també ens ha donat: «S'ha de buscar el consens.» S'ha de buscar el consens només per a l'organització territorial o també per a les àrees metropolitanes? Perquè vostè ha fet dues reunions, una amb el senyor Hereu i l'altra amb el senyor Corbacho. I ha dit: «S'ha de fer això.» Bé, nosaltres som la segona força política d'aquests trenta-sis municipis, hi tenim 245.000 vots. Alguna cosa deu comptar, tot això. I nosaltres, amb vostè, de l'àrea metropolitana de Barcelona no n'hem parlat gens. Bé, una mica, eh?, una breu referència, però no per buscar el consens, sinó per anunciar-nos el que volia fer.

Bé, i finalment la darrera raó que vostè allega és que primer cal arreglar el tema del finançament. D'acord, però no és un tema de finançament, és com ens estructurarem, quines competències ha de tenir cada nivell d'administració i com ens financem. I en això estem d'acord, però no pot començar l'àrea metropolitana de Barcelona i després ja farem l'altre.

I, per tant, en aquest moment que despleguem l'Estatut, plantegem-nos quines competències tenen els nostres municipis, els nostres consells comarcals, les nostres vegueries, anem a veure quins fets metropolitans hem de tirar endavant, però comencem per baix, no comencem la casa per la teulada dient que sí a l'àmbit metropolità.

Senyor Puigcercós, no s'equivoqui, sigui valent, legisli primer el marc polític general d'ordenació territorial del nostre país en funció d'aquests criteris que li deia. I després, o paral·lelament, ja definirem també els àmbits de gestió. No cedeixi davant de les pressions dels alcaldes del PSC metropolitans, perquè a darrere també té un país que existeix, i vostè ho sap.

Gràcies, senyor president. I gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Puigcercós.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Corominas, miri, jo, d'entrada li voldria dir que no estigui preocupat. No ho estigui, eh? Portem..., hem fet el balanç de cent dies, hem fet el pla de govern i vostè pot comprovar com perfectament

anem posant damunt de la taula i anem posant negre sobre blanc les propostes que ha de desenvolupar aquest Govern. I en matèria d'organització territorial jo li dic: no estigui preocupat, perquè hi ha la voluntat d'avançar en matèria de l'organització territorial, i si pot ser en aquesta legislatura. Jo li dic «si pot ser», fixi-s'hi, perquè li he dit «si pot ser». Perquè hem de valorar tots els inconvenients. Seria d'irresponsables llançar-nos a una aventura sense calcular quin és l'itinerari legislatiu, saber quins són els conflictes que podem tenir, preveure'ls i saber com millor els podem solucionar.

Jo crec que a un govern és lògic que l'oposició, doncs, sigui exigent, faci la tasca de fiscalització, demani o tot o res; és lògic, crec que forma part del seu joc. Però entengui també que el Govern ha de saber administrar els temps i saber quin és, ho repeteixo, l'itinerari legislatiu per poder portar una nova organització territorial a Catalunya, que, cregui'm, ens fa falta. L'organització territorial no és un imperatiu categòric, només. Ho és, eh?, crec que és la nostra forma, com a país..., que hem d'anar a la descentralització, atorgar més poder al territori, eh?, crear la desconcentració necessària. Però, en definitiva, del que es tracta és de fer arribar, eh?, als ciutadans..., més a prop els centres de decisió. Aquesta és la voluntat d'una nova organització territorial.

I per a aquesta nova organització territorial tenim una sèrie d'instruments. El més important és l'Estatut, perquè ja ens faculta una ordenació, eh?: municipi, vegueria i les institucions nacionals de la Generalitat. Aquests són els tres nivells d'organització. Per tant, primer, no estigui preocupat.

Segona cosa que li volia dir: mirend endavant. Vostè em va demanar, a la compareixença que vam fer per explicar els plans del departament, una reflexió política. Se'n deu recordar perfectament, perquè vaig fer una exposició, durant una hora clavada, del que és el pla del departament. I després vostè em va demanar, diu: «Escolti, vostè m'ha fet –diu– una explicació tècnica. Faci'm una reflexió política.» I deu recordar que vaig fer una reflexió política que la Catalunya en blanc i negre ja l'hem deixada de banda. Som a la Catalunya en colors.

Què vull dir, amb això? Doncs vull dir senzillament que aquella Catalunya on la Generalitat i els ajuntaments estaven enfrontats permanentment, l'hem superada. I crec que l'hem de superar en benefici del país. Perquè si mirem enrere un moment, ens adonarem –i no estic culpabilitzant ningú, jo crec que formem part tot d'aquesta situació que es va generar a Catalunya durant molts anys–, si mirem un moment enrere veurem que una de les causes de les quals tenim la sensació moltes vegades que Barcelona i Catalunya... –perquè Barcelona és cap i casal, és capital– ha perdut alguns punts respecte a un competidor com és Madrid i la seva comunitat autònoma, és precisament..., una de les raons és aquesta. N'hi han altres, eh? Hi ha el finançament, hi ha l'escanyament en matèria d'inversions, hi ha com els ministeris han recolzat Madrid en contra, moltes vegades, de Barcelona, això ha passat. Però hi ha una raó també que ajuda a explicar-ho –i aquesta..., hem de ser autocrítics–, que és la conflictivitat permanent amb aquest enfrontament entre el que era les grans ciutats

de Catalunya, eh?, amb ajuntaments d'un color, i la Generalitat, al capdavant, amb un altre color.

Aquest enfrontament no ens servia, no ha estat útil. Vostè sap perfectament la situació que va produir, per exemple, a la Fira de Barcelona amb la discussió, en aquells moments, entre dos institucions, entre dos blocs, si anàvem a polígon Pedrosa o anàvem a Mas Blau. I mentrestant, Ifema, a Madrid, anava fent via.

Per tant, aquí, crec que aquesta Catalunya l'hem de deixar enrere i hem de mirar tots endavant. I això què vol dir? Doncs vol dir, com molt bé ha dit vostè –si estem d'acord i li vaig explicar perfectament a la compareixença–, que les àrees metropolitanes –i perdoni que sempre parli en plural, perquè ja no és només l'àrea de Barcelona, a vegades pot servir el majestàtic i dir «l'àrea», però estem parlant de «les àrees»– van lligades dins el marc de l'organització territorial de Catalunya. Això, aquesta premissa queda clara, eh? No anem a fer una organització metropolitana, com deia vostè, una nova entitat metropolitana amb competències que després, quan anéssim a desplegar les vegueries, topessin. Al contrari, ha de ser dins el marc de l'organització territorial de Catalunya. Amb això estem d'acord.

Ara bé, el que no em pot dir és que anem a crear una cosa nova amb l'entitat metropolitana. Això ja existeix. Existeixen unes diferents entitats metropolitanes, el famós «tres en u»; existeix en transport, existeix en medi ambient i existeix la mancomunitat. De quins municipis? Dels que volen; d'entrada, dels que han volgut, no?

I en segon lloc, home, doncs, de la racionalitat que impera en alguns serveis: transports, com deia, medi ambient, i després la mancomunitat, com sap vostè, és absolutament voluntària. Per tant, aquí al que hem d'arribar és, per poder tirar endavant una articulació de les àrees metropolitanes de Catalunya..., perquè fixi's vostè en un altre cas, com és el cas del Camp de Tarragona; doncs, escolti, un aeroport compartit, una estació del tren de gran velocitat, una universitat, una petroquímica, tot un punt de referència turístic internacional... Escolti, aquí es necessita també instruments d'articulació. No ho reduïm només a Barcelona, eh?, perquè hi ha una necessitat important en altres àmbits de crear instruments d'articulació de la realitat metropolitana i no són precisament d'un color polític, eh?, són compartides.

Tercera cosa que li volia dir. Escolti, no em digui que no hem parlat amb vostès. He parlat amb l'alcalde de Barcelona –em sembla que és l'obligació del conseller de Governació–, hem parlat amb altres responsables, però també hem parlat per exemple amb l'alcalde de Sant Cugat, que a mi em sembla que és una peça important a l'hora d'articular..., i saber quin és el parer d'un municipi com Sant Cugat, que forma part en alguns aspectes d'aquesta realitat metropolitana.

Per tant, li dic, no estigui preocupat, mirend endavant, creem les condicions per aquest marc d'articulació territorial, de tot el territori, sabent quin joc ha de fer l'àrea metropolitana de Barcelona o les futures àrees metropolitanes que tinguem a Catalunya, i anem-ho a fer.

Però com deia vostè..., vostè m'acusava, jo crec que amb un to respectuós, en la compareixença..., m'acusava-

va de prudent. Bé, doncs, ja esta bé que un govern també sigui prudent. Però prudent no vol dir poruc. Estem d'acord. Prudent vol dir saber i escatir quins són els obstacles que podem tenir en tot aquest trajecte per consolidar l'organització territorial. I n'hi ha uns quants. Fixi-s'hi, nosaltres no hem començat parlant de quins serien els colors, les vegueries, les línies, quan separarien, quantes noves comarques. Hem començat parlant d'una cosa important, perquè els ciutadans sí que ho agraeixen. Hem començat parlant de com finançarem aquesta futura organització territorial de Catalunya. Com farem possible que una hipotètica vegueria territorial, doncs, amb poca capacitat demogràfica, com és el Pirineu..., com es finançarà. Perquè el que no podem ser és frívols en aquest sentit. Com la finançarem?, amb quins recursos comptarà? Hi ha una llei de finances locals de Catalunya, que preveu l'Estatut. És a dir, tots aquests instruments els estem alineant. I no tingui cap dubte que el consens amb vostès hi serà, la necessitat de parlar-ne.

Però deixi'm referir-me, abans que se m'acabi el temps, exactament al tema metropolità. Miri, nosaltres no creiem, perquè l'experiència ens ho diu..., i vostè ho ha dit molt bé, no tots els alcaldes que formen part d'aquestes àrees metropolitanes pensen el mateix. I aquí no hi ha colors que hi valguin; hi ha diferents parers.

Però hi ha una cosa real: hi ha tres entitats que existeixen. No té cap lògica en aquests moments que aquestes tres entitats produeixin una situació, i perdoni'm, gairebé..., doncs, de vegades gairebé còmica, no?, d'aixecar-se, tornar-se a asseure, aixecar-se, tornar-se a asseure, durant tres cops el dia per fer gairebé els mateixos municipis, no sempre els mateixos, vostè ho ha dit molt bé, però acabant fent el mateix.

I això no contradiu que puguem tenir una vegueria de Barcelona ben articulada. Nosaltres hem de definir el marc de les vegueries i hem de donar una solució a aquest desgavell de no tenir instruments a les entitats metropolitanes. Per tant, això sí que ja li dic jo que ho treballarem, amb consens, ho parlarem, dins el marc de l'organització territorial de Catalunya; no en tingui cap dubte. Ho farem així. Ara bé, també deixi'm dir-li una altra cosa: crec que també, quan deia de mirar endavant, hem de valorar, doncs, que alguns dels tabús que hi havia o dels tòpics que hi havia ja no funcionen. Aquella idea de crear una gran capital de Barcelona, que tenia totes les competències, fins i tot s'havia parlat en el seu moment, recordi-ho vostè, allò d'himne i bandera, això ja no és així, ja ningú està en aquest escenari. Jo crec que aquest escenari ja l'hem abandonat definitivament. Aquella entitat metropolitana de Barcelona que tenia gairebé, doncs, cossos de policia, tenia..., tot això ho hem abandonat.

Ara, no obli una altra cosa: existeix una carta municipal de Barcelona. I aquí també hem de marcar una línia clara. És a dir, una cosa és la realitat metropolitana i una altra cosa és una cosa que tots hi estem d'acord, que és la Carta municipal de Barcelona, que té algunes competències. Però són per a Barcelona, eh?, i la resta, doncs, d'alcaldes o alcaldesses de l'àrea metropolitana precisament no comparteixen aquesta a vegades sensa-

ció que la Carta municipal de Barcelona es pot estendre a una realitat metropolitana, perquè no és així com s'ha dit. Però aquesta música de vegades és la que sona. No estem d'acord amb aquesta música, ans al contrari.

El Departament de Governació té molt clar que hi ha algunes funcions que són de la Generalitat, que han de ser de la Generalitat, d'acord amb els municipis, però escolti, jo li faré un acte de reconeixement: gràcies a tenir la decisió unificada en matèria d'urbanisme aquest país ha crescut d'una forma molt més racional que altres països. Escolti, jo els ho reconec, això; sí, això és així, i ho hem defensat històricament.

Per tant, això ho reconeix tothom. Per tant, els dic que en aquest sentit mireu endavant, generem la complicitat i el consens, i siguem capaços d'entendre que aquest país ja no va en blanc i negre; és un sol país amb una realitat municipal que forma part també de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Corominas, pot fer la rèplica.

El Sr. Corominas i Díaz

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor Puigcercós, sí que ho estic de preocupat, perquè ha tornat a obviar les vegueries, que és difícil, que és complicat, hem de preveure els itineraris legislatius...

I estic preocupat per una altra cosa també. Vostè i el senyor Corbacho sembla que comparteixin criteri en aquest tema. Parlo del senyor Corbacho, després els senyors socialistes m'ho retreuen, perquè representa el municipalisme dels socialistes, no per una altra cosa.

Bé, vostè, quan es troba amb el senyor Corbacho parla d'algunes coses i després el senyor Corbacho diu el següent: «Crec que parlant d'identitat, de divisió territorial del segle XII i del segle XVII, ens ho podem passar molt bé, però el que ens importa és els problemes reals de la gent.» Més avall: «El que els puc dir és que estic més d'acord amb la política del senyor Puigcercós, perquè em sembla més sensata, que amb la del senyor Carretero, que era una política de campanar» —i entre parèntesis—, «tocant sempre les campanes.» Això ho va dir el senyor Corbacho. I el que em preocupa ja del tot és això: «No hi ha pressa per dissenyar les vegueries; ara és temps de política social.»

Vostè m'ha dit uns criteris de dificultats legislatives. Jo crec que el que hi ha al darrere és això, és el catalanisme social. El que hi ha al darrere és això, senyor Puigcercós. És la por de tirar endavant el desplegament de l'Estatut. I vostè es plega als interessos del PSC en això. I li ho dic amb tota la cordialitat: crec que ha de ser més valent, senyor conseller. Per què? Perquè hi ha país i l'àrea metropolitana i la Diputació de Barcelona no poden passar per davant del país. Hi ha vegueries. I si deixem que l'àrea metropolitana de Barcelona i la Diputació de Barcelona estiguin en mans només del PSC passen coses com la recent exposició del novembre de la plaça de Catalunya en què es van gastar 3 milions d'euros just abans de les eleccions catalanes, 3 milions d'euros, amb una exposició sobre el fet metropolità. O passen coses com que la

Diputació de Barcelona pagui un monogràfic en un diari d'abast nacional i que només hi surtin ajuntaments del PSC i un d'Iniciativa per Catalunya. Passen aquestes coses, senyor conseller.

Tiri endavant el desplegament territorial de Catalunya que preveu el nostre Estatut. A nosaltres, ens tindrà al seu costat. Avui mateix es reunirà la comissió que vostè ha creat per parlar de la llei electoral. Quin criteri tindrà aquesta comissió? Com poden aquests experts fer-nos una proposta de llei electoral si el Govern no sap encara si la vegueria serà una circumscripció o no? Tenen criteri al Govern? No; el PSC diu que la vegueria no ha de ser circumscripció. Vostès sí, Esquerra Republicana. Què diran els experts?, estaran tres mesos parlant de què? Tinguin criteri. És la seva funció.

Senyor conseller, li ho he dit abans, vostè és conseller de la Generalitat, això és el Parlament de Catalunya, per què no pot portar aquí, en aquest Parlament, una llei d'organització territorial de Catalunya, amb ponència conjunta, com a proposta de Govern, de la manera que sigui? Per què l'ha de portar el 2009 o 2010? Per què les vegueries no poden estar al mateix nivell que l'àrea metropolitana de Barcelona en el temps, en la tramitació temporal? I no em digui que s'ha de simplificar l'àmbit barceloní amb aquestes tres entitats. Bé, doncs que es suprimeixi l'Entitat Metropolitana del Transport. Quina raó de ser té avui? L'Autoritat del Transport Metropolità, com a consorci, ja funciona i funciona molt bé i podria englobar-la. No té cap raó de ser –eh, senyor Nadal?

Bé, això no m'ho posi com a excusa. Jo, el que li demano és que sigui valent, senyor conseller. Té l'oportunitat històrica que li vaig dir en comissió, en la seva compareixença, de passar a la història de ser el conseller que va desplegar aquest Estatut i fer una nova organització territorial al nostre país. Posi per davant aquests interessos dels interessos dels alcaldes del PSC.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Corominas, miri jo no puc parlar més clar. Nosaltres volem impulsar l'organització territorial de Catalunya, una estructura que sigui pròpia, que atengui les necessitats dels ciutadans, que descentralitzi, que desconcentri, que acosti el poder als ciutadans, però, sobretot, que faci una cosa important: que generi igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya independentment de la comarca o el municipi on visquin.

Això ho farem en aquesta legislatura, espero comptar amb vostès, espero comptar amb la seva col·laboració; ho farem, determinarem aquest marc. I no és un problema de valentia o de menys valentia; no és un problema de falta de definició, jo li ho asseguro. No és cap problema, és senzillament que hem de fer el recorregut. I, com deia al principi, en la primera intervenció, no es

comença la casa pel teulat. La casa es comença amb els fonaments. I vostè ho sap perfectament, eh? Jo crec que la seva tasca és de fer oposició, de ser una oposició constructiva i fer avançar i pressionar el Govern. I em sembla molt bé. Ho farem, no pateixi, ho hem de fer amb consens, parlant-ne i hem de buscar els acords.

Però el que no podem fer és tornar, ho repeteixo, al moment anterior, a enfrontar permanentment les dues institucions d'aquest país, com pot ser la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya, amb una altra part de la Generalitat com són els municipis. No ho hem de fer; jo crec que no és bo. I crec que els interessos són conjunts, i crec sobretot el que deia abans: hem de començar pels fonaments, pel finançament de les vegueries. I aquest és el tema que no s'ha assumit mai en aquest país. Com les hem de finançar? Perquè aquest debat sí que fa por. Fa por a tothom, eh? Escolti, fa por a l'oposició i al Govern. I l'hem d'assumir. Hem d'assumir primer el finançament; en una segona fase, hem de delimitar el desenvolupament de la vegueria, és a dir, la composició dels òrgans de govern, és a dir, en aquest cas del consell de vegueria, i hem de delimitar quins són els obstacles que ens podem trobar a Madrid, perquè seria de mal govern no tenir-los en compte. El que no podem fer és llançar-nos a la ventura. Hem de calcular, com deia molt bé, l'itinerari legislatiu. Vostè no pateixi; millor fins i tot si ens podem avançar. Si podem avançar-nos al període que ha fixat el pla de govern, ho farem. Però el que hem de fer és, ho repeteixo, fer bé els processos i tenir molt clar que aquest és un país que necessita una nova organització territorial.

I si es refereix també vostè al tema de la llei electoral, jo li ho diré ara. Escolti, els experts tindran en compte les vegueries. Evidentment que sí –evidentment que sí. És l'àrea natural de què en aquests moments ens estem dotant, ho diu l'Estatut. Ho tindran en compte, no en tingui cap dubte, d'això. Vostè no pateixi.

Però vostè sap perfectament que la llei electoral necessita dues terceres parts, com marca el nou Estatut; que necessita..., aquest sí que necessita un gran consens, jo ja li ho dic aquí clarament: l'avantprojecte de llei per a l'organització territorial el portarà el Govern al Parlament; en el cas de la llei electoral són els grups parlamentaris que ho han de prendre..., perquè és així, perquè en la majoria de països de tradició democràtica es fa així. I, per tant, aquest serà l'acord.

Jo només li vull dir una cosa per acabar. Miri, el Departament de Governació i el Govern volen facilitar la vida a les altres institucions que depenen de la Generalitat. I volem facilitar la vida als ajuntaments que estan treballant a l'àrea metropolitana. I volem facilitar la vida als diferents ajuntaments del Camp de Tarragona, que en aquests moments necessiten instruments. I això no va en contradicció amb tenir un model d'organització territorial. Al contrari, es complementen. Definim el marc i vostè veurà com tranquil·lament podrem parlar d'una llei d'àrees metropolitanes, podrem parlar dins del marc de l'organització territorial, i estic convençut que en aquesta línia ens entendrem, perquè, ho repeteixo, necessitem mirar endavant, generar consens, perquè hem perdut massa anys en enfrontaments estèrils entre la

Generalitat i els ajuntaments. I això no pot continuar així.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula per començar l'onzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional (tram. 300-00026/08)

...que és la interpellació sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional, l'il·lustre senyor Josep Rull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller de Política Territorial, ja vam comentar que, per nosaltres, pel Grup de Convergència i Unió, el tema del funcionament adequat del servei ferroviari de rodalies i de regionals era una prioritat fonamental, i que nosaltres no deixarem passar ni una espurna d'impunitat per part..., ni del Govern de la Generalitat, ni del Govern de l'Estat, en relació amb aquesta matèria.

Vostè ho recorda; ara fa exactament un mes nosaltres també el vam interpellar sobre aquesta mateixa qüestió. I vostè es va protegir sota un pla de xoc absolutament vaporós, sota un reguitzell de promeses incertes d'inversions, sota la mateixa incapacitat del Govern de la Generalitat de Catalunya de liderar aquest procés.

Fa un mes, doncs, que el vam interpellar. Per què tornem a interpellar sobre aquesta qüestió, a banda d'aquest element de prioritat per part de Convergència i Unió? Què ha passat durant aquest mes? Primer que han continuat les avaries, i han continuat amb una intensitat que ha superat qualsevol permissivitat; una avaria cada dos, tres, quatre dies. Que el pla de xoc, aquell pla de xoc que vostè defensava d'una manera àrdua aquí mateix, en seu parlamentària, continua sense funcionar. Que ningú no ha volgut fer modificacions en aquest pla de xoc; més enllà, vostè el que ha plantejat simplement és accentuar els ritmes. Que ha vingut el president del Govern de l'Estat i ha estat incapaç de portar cap nou element sobre la taula. Que alguns membres del Govern ho frivolitzen aquí mentre les seves forces hi renuncien a Madrid, que és el cas d'Iniciativa o el cas d'Esquerra Republicana; el conseller Puigcercós, avui mateix, demana que la gent no pagui, i a Madrid Iniciativa i Esquerra Republicana permeten que el president del Govern no comparegui en el Congrés dels Diputats, quan tenien el suport parlamentari per poder-ho fer. Que vostès voten en seu parlamentària, aquí, en contra d'una moció i impedeixen que hi hagi cap acord en aquesta matèria. Que continuen impeding que compareguin responsables del Govern espanyol aquí, en el Parlament de Catalunya, per retre comptes. Que continuen obsessio-

nats amb la política del retrovisor, incapaços de gestionar la immediatesa. Que frivolitzen en el tema i es contradueixen.

A qui ens hem de creure, senyor Nadal? Ens l'hem de creure a vostè mateix, amb una actitud de resignació impròpia d'un conseller de Catalunya? La Generalitat, dijous 8 de març: «La Generalitat augura un any sencer d'incidències a Renfe.» El senyor Nadal diu: «La Generalitat adverteix als viatgers de Renfe que seguiran patint molt.» Un any, això, no resol absolutament res.

Després ve la versió frívola, versió lúdica, la versió festiva del tripartit, que és el senyor Iceta, i diu a Berga... «Iceta diu a Berga que el desgavell de rodalies es resoldrà en un mes i mig.» El conseller Nadal diu que en un any... Escolti, que els viatgers patiran molt, que no hi ha capacitat que es noti allò que preveu el pla de xoc, i el senyor Iceta, la mateixa setmana diu que en un mes i mig. I després ve la ministra Álvarez, absolutament desbordada per les circumstàncies, i diu «dos o tres mesos». Escolti, no juguïn amb la paciència dels ciutadans, no frivolitzin sobre aquesta qüestió.

Continuen renunciant a fer de govern de Catalunya, i això ens ho sentiran dir de manera constant i reiterada. Vostès han estat passius des del principi, incapaços d'entendre què estava passant i d'anticipar-s'hi. He fet referència en diverses ocasions a respostes, a preguntes parlamentàries que havia fet el nostre grup parlamentari, a respostes seves del mes de maig, quan ja hi havia incidències, hi havia incidències importants. Què responia el conseller Nadal?: «No hi ha hagut variacions significatives en la freqüència de pas dels trens de rodalies regionals motivades per les obres del tren d'alta velocitat.» Però si vostès mateixos ens diuen que sí, que hi ha hagut aquestes incidències! Senyor Nadal, literal: «Les obres del tren d'alta velocitat, en el seu accés a l'estació de Sants, no han modificat significativament el servei de rodalies i regionals. Els horaris de treballs de les obres del TGV, en el seu accés a l'estació de Sants, no condicionen de manera significativa, en cap cas, l'explotació dels serveis de rodalies ni regionals de Renfe.» Això ho deia vostè –això ho deia vostè, això ho deia vostè– amb absoluta impunitat, que és el que nosaltres denunciem. No han estat capaços d'entendre què és el que estava passant.

Permetin-me que posi tres nous elements sobre la taula. El primer, les obres del tren d'alta velocitat. L'altre dia ens deien el 13 per cent. El president Montilla ens deia que, bàsicament, era per culpa de les obres del tren d'alta velocitat que hi havia tots els problemes de rodalies. Posin-se d'acord, posin-se d'acord entre vostès mateixos, però el que no es pot acceptar és aquesta resignació de dir que les obres del tren d'alta velocitat han d'afectar indiscutiblement el bon funcionament de Renfe, el bon funcionament de regionals, el bon funcionament de rodalies, que aquests danys col·laterals han de assumir-les. És inadmissible, senyor Nadal, que vostès donin per bones aquestes incidències col·laterals.

Segon element: hi ha hagut una renúncia expressa a invertir a Catalunya per part del Govern de l'Estat arran del traspass de rodalies i regionals previst a l'Estatut de Catalunya. I vostès han estat còmplices d'aquesta

actitud premeditada del Govern espanyol. Ho van ser quan van acceptar el traspàs del tren de la Pobla, pagant vostès, pagant nosaltres, pagant la Generalitat de Catalunya; van llançar un missatge clar al Govern espanyol: «Escolti, si ens ho traspassen, no pateixin, que nosaltres ens en farem càrrec.» Quina ha estat la decisió que ha pres el Govern espanyol durant aquests anys? Ha estat de no invertir allò que correspondria, de no fer les inversions en manteniment, tal com correspondria. I vostès, obsessionats a dir: «El dèficit d'inversions és de deu anys enrere, de dotze anys enrere», i ens diuen que vostès quan gestionaven rodalies ho feien excellentment bé, quan governaven en l'època del president Felipe González i de Mercè Sala; Mercè Sala, la presidenta de Renfe.

Què diu Mercè Sala? Diu: «S'està fent fetitxisme de les inversions, es diu que durant molts anys no es va invertir, i segurament és cert, però a mi el que no em quadra és que moltes de les deficiències que hi ha són per manca, no són per manca d'unes grans inversions, que és el que la gent pensaria. Tu mires les deficiències i veus que si la catenària, que si les senyalitzacions. Tot això són obres que són barates. A mi, que em perdonin, perquè vaig ser presidenta i aprecio Renfe, però la gent que gestiona Renfe en aquests moments té un problema greu.» Per tant, no és un tema de grans inversions: és un tema de capacitat de gestió del dia a dia, és un tema d'actuació en manteniment.

I això és el que diuen els sindicats, els sindicats ens estan dient això. En Roberto Carrasco, portaveu de la CGT: «Estem sota mínims. Als tallers de Barcelona faltarien uns seixanta treballadors per fer el manteniment necessari. El personal de Renfe als tallers de Sant Andreu Comtal, Vilanova i Can Tunis han passat de 650 treballadors a 310.» Portaveu de Comissions Obreres, Francisco Cárdenas: «Fins i tot falten caps que distribueixin la feina entre els treballadors. Hem perdut més d'un 60 per cent del personal. El manteniment preventiu pràcticament no existeix. La contractació d'empreses privades és insuficient i ineficaç. En els propers quatre anys hi ha previstes cinquanta-vuit prejubilacions, i no està previst contractar personal nou.»

Escolti, i vostès no ho segueixen, això? I vostès no estan sistemàticament mirant què és el que està passant? Escolti, no mirin el retrovisor. El problema que tenim és un problema de manteniment, és un problema d'inversions ara. I el pla de xoc això no ho preveu, i per això és un pla de xoc dolent. És un pla de xoc que diu «41 trens Civia», dels quals sembla que n'arriben 14, aquests trens dobles, però els altres 27 seran trens no Civia, sinó 440 i 447 procedents d'altres xarxes de rodalies de la resta de l'Estat. Això no s'ha fet fa cinc anys; això s'ha fet els últims tres anys. Prioritzar la distribució dels trens Civia en una banda i no a l'altra, això és una decisió que s'ha pres ara. Què feien vostès, senyor Nadal?

Tres de doble composició en hora punta; més o menys ens n'estem sortint. Crear un responsable únic, que ha quedat desbordat. Crear la unitat d'assistència al viatger de rodalies. Flota d'autobusos disponibles... Però i els temes de manteniment? I les inversions en manteniment? I el personal a manteniment? Allò que deia

la senyora Mercè Sala, jo crec que amb un bon criteri extraordinari; ha hagut de ser ella que els expliqués amb claredat què és el que estava passant. Els problemes no només són de grans inversions, que també –que també. Ja li vaig dir la diferència entre inversions a Madrid i a Barcelona els dos últims anys: 148 milions d'euros més a Madrid que a Barcelona. Però hi ha d'haver capacitat per incrementar el personal de manteniment en els termes que els deia.

Reaccionin, senyor conseller, faci de conseller de Catalunya, lideri, tingui la capacitat de posar-se al costat de la gent, tinguin capacitat de prioritzar els ciutadans de Catalunya davant d'un govern ineficient, d'un govern incapaç de l'Estat espanyol. Intentin trobar el nostre suport allà on vostès el van rebutjar estrictament per raons partidistes. Estiguin a l'alçada, d'una vegada, amb relació a aquest tema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller senyor Joaquim Nadal té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, tota la càrrega de bones intencions, paraules benèfiques, actitud complaent, tota la posició que vostè pugui adoptar respecte a suposats criteris de moralització, d'oferta benèfica de col·laboració, la donem per bona en la mesura en què queda recollida a benefici d'inventari, i, simplement, tot allò que són intents, des de la banalització, de desqualificació de les polítiques queda incorporat a l'inventari d'allò que ja és tradició en aquesta cambra pel que fa a les seves interpellacions. Senyor Rull, algunes de les coses que vostè diu i que ni vostè mateix no es creu –posi's d'acord vostè amb vostè mateix– són picar ferro fred. I en aquest exercici de picar ferro fred vostè pot anar insistint, insistint, insistint a introduir suposats elements, que no són tals elements, i a introduir suposats arguments, que no són tals arguments, i a construir discursos sobre fal·làcies; serà, senyor Rull, picar ferro fred. Per tant, com que picar ferro fred no serveix per modelar el ferro i per modificar la realitat i per transformar les coses, situem-nos en un altre terreny; després vostè em voldrà tornar a portar al seu terreny, i intentarem veure fins a quin punt, en la rèplica, podem fer una síntesi de tot plegat. Però, respecte a allò que és la voluntat del Govern i allò per què vostè interpellava en la formalització de la interpellació, quina és la voluntat del Govern pel que fa a les polítiques de rodalies i trens regionals?

Primer de tot, complir i fer complir i exigir el compliment i posar les bases perquè es produeixi el compliment de l'article 169.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, segons el qual els transports terrestres de viatgers, mercaderies per carretera, ferrocarril i cable que recorren en el territori de Catalunya són competència exclusiva del Govern de Catalunya. Què farà el Govern fent de govern? Incorporar a l'ordre del dia i en l'agenda política de la negociació del desplegament de l'Estatut d'autono-

mia de Catalunya, d'acord amb els criteris de composició a la comissió bilateral, incorporar aquest tema com a tema principal de la negociació del desplegament de l'Estatut; exigència del traspàs i exigència d'un traspàs en condicions –exigència del traspàs i d'un traspàs en condicions. L'article 169.1 de l'Estatut és la guia per al recorregut a mitjà i llarg termini de la incorporació de la gestió dels ferrocarrils regionals i de rodalies a la competència del Govern de la Generalitat.

Segon, està en marxa la revisió del pla de viatgers de Catalunya, de transports de viatgers, de l'any 2002, per tal de determinar els mínims de freqüència de la xarxa de transport públic, d'acord amb els fluxos de mobilitat, dissenyant una proposta específica de transport públic específic, en aquest cas, per a les comarques de muntanya.

Elaborar i incrementar la proposta de servei de transports ferroviari; elaborar i incrementar la proposta de serveis de transport públic col·lectiu per carretera, i proposar i implementar mesures de gestió per millorar el transport públic.

Quart, el Govern de la Generalitat es disposa i es proposa integrar els trens que operen –Renfe i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya– en una xarxa única i integrada de ferrocarrils de Catalunya, que incorporarà aquests dos serveis i els de les noves xarxes en estudi que es podrien desplegar en el futur i que seran, sense cap mena de dubte, de titularitat de la Generalitat. Aquest objectiu pretén augmentar la capacitat i la seguretat de les línies, millorar l'explotació de la xarxa i consolidar serveis en els mercats de transport ferroviari.

Cinquè, aplicarem i exigirem l'aplicació de la Llei ferroviària de Catalunya, d'acord i en els termes de les directives de la Unió Europea pel que fa a la liberalització del sector ferroviari.

Sisè, amb els recursos transferits per part de l'Estat establirem contractes programa amb els operadors ferroviaris públics, i eventualment amb els privats, per fixar les condicions dels serveis regionals i de rodalies, que seran i s'exerciran com a competència de la Generalitat. Aquests contractes programa han de fixar les condicions de freqüència dels trens, la qualitat del servei, la puntualitat i tot el que hauran de complir els diferents operadors a canvi de la retribució del servei.

Setè, en l'àmbit dels serveis regionals, el Govern de la Generalitat vol exercir les seves competències per a la prestació de serveis de rodalies i de regionals en altes prestacions i alta velocitat, i els trens regionals en alta velocitat han d'unir Lleida, Tarragona, Vilafranca, Barcelona, Girona i Figueres, d'una banda, i Tortosa, l'Aldea, Reus, Tarragona, Barcelona i Figueres. I aquestes connexions ferroviàries han de permetre en alta velocitat regional situar Lleida a poc més d'una hora de Barcelona, Tarragona a quaranta minuts de Barcelona, Girona a vint-i-nou minuts de Barcelona, Figueres a quaranta-sis minuts de Barcelona, Tortosa a seixanta-nou minuts de Barcelona; naturalment, distàncies en temps que són reversibles i, per tant, també es podrien fer al revés: de Barcelona a cadascun d'aquests punts que he esmentat.

Per altra banda, el Govern garantirà el manteniment dels actuals serveis regionals en les línies de Barcelona a Portbou, de Puigcerdà a Barcelona, de Manresa a Barcelona, i farem restablir els serveis regionals de les línies de Lleida - Reus - Tarragona - Barcelona i Tarragona - Barcelona per les línies de la costa i de l'interior que s'han reduït amb motiu de la posada en servei i funcionament de l'alta velocitat.

Pel que fa a les rodalies, el Govern es proposa doblar en quinze anys el nombre de passatgers i viatges validats, passar a la regió metropolitana de Barcelona de 161 milions de passatgers a 320 milions de passatgers; creant els àmbits de rodalies a les àrees urbanes de Lleida, Tarragona, Reus i Girona, i més endavant a l'Ebre i a Manresa; remodelant la xarxa existent i introduint el criteri del tren tram amb trens de velocitat de setanta a cent quilòmetres per hora en els trams interurbans i a una velocitat d'entre trenta i cinquanta quilòmetres per hora en els trams urbans, per tal d'introduir aquest criteri mixt de trens que fan de tramvia a les àrees urbanes de les ciutats que travessen, i amb un increment de les línies de rodalies a la regió metropolitana de Barcelona, reduint la línia de Terrassa a Barcelona d'una freqüència de vuit minuts a una freqüència de sis minuts; la línia de Barcelona - la Garriga - Vic, quan deixi de tenir una via única, una freqüència de la meitat del temps que ara s'utilitza per fer aquest recorregut, i convertint el tram Barcelona - Vic en un tram de rodalies estricte, amb freqüències com a mínim de cada quinze minuts; la línia C-2 entre Barcelona, Granollers i Sant Celoni, amb una freqüència de sis minuts en hores punta i de deu a quinze minuts la resta del dia.

I la formulació de noves línies: nova línia orbital, nova línia de Cornellà a Castelldefels; més totes aquelles actuacions en infraestructures que preveu el Pla de rodalies programades en l'acord subscrit entre el Ministeri de Foment i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i que, concretament, signifiquen el nou accés a l'aeroport, amb finalització dins de l'any 2007 del projecte constructiu i la licitació de les obres; el perllongament de la línia C-3 de Cornellà a Castelldefels, amb redacció de l'estudi informatiu aquest any; el desdoblament de la línia de Montcada a Vic, continuant la redacció de l'estudi del desdoblament per fer la tramitació d'aquest estudi informatiu a finals d'aquest any; la duplicació d'Arenys a Blanes, amb l'inici dels estudis per a la seva formulació; el Pla dels intercanviadors metropolitans, que ha començat a aplicar-se, i el conjunt de les actuacions subscrites amb la Societat Estatal d'Infraestructures de Transport Terrestre, per 110 milions d'euros, que significa millores substancials en el manteniment i en les infraestructures de catenària, via i també del material rodant del qual és titular Renfe; més 14 milions en actuacions en el Pla de millora d'estacions de la línia de Renfe a la regió metropolitana de Barcelona, fent que les estacions de Sabadell Sud, Terrassa, Martorell o el Papiol siguin transformades i reformades i adequades a l'ús modern de la seva funcionalitat.

Per altra banda, en la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, l'any 2007 veurà ja la implantació dels metros comarcals en els ramals d'Igualada a Man-

resa i el metro del Baix Llobregat, amb freqüències de sis a set minuts o de vint minuts, respectivament.

I, finalment, a llarg termini...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...eix Transversal Ferroviari i la nova línia d'alta velocitat de Castelló a Tarragona.

Acabo, senyor president. Vostè gesticuli i polemitzi en la conjuntura; nosaltres, en nom del Govern de Catalunya, seguirem fent política ferroviària de llarg abast per a una millora substancial del servei de les rodalies i dels regionals cada dia als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Nadal, estic perplex. És a dir, tenim els serveis de rodalies i regionals en aquests moments immersos en el col·lapse i vostè ens diu que és una qüestió conjuntural? Vostè ve aquí al Parlament i diu que això és una qüestió conjuntural, i m'interpel·la a mi que deixi la gestualitat i que escolti, que vostès governen i que les qüestions conjunturals queden a banda? Això, vostè té capacitat de sortir al carrer, d'anar a l'estació de Sants, d'anar a l'estació de Sabadell, d'anar a l'estació de Castelldefels, d'anar a l'estació de Vic i explicar-ho als ciutadans, que això és una qüestió conjuntural i que no l'afecta a vostè directament?

Escolti, nosaltres li hem fet una interpellació sobre el tema que en aquest moments preocupa i interessa dramàticament els ciutadans; torno a subratllar això: dramàticament els ciutadans. Aquesta mateixa línia, de tirallonga de bons propòsits que vostè ens ha fet aquí, és el mateix que ens va fer ara fa un mes, i és el mateix que va fer en la seva compareixença, i és el mateix que va fer quan va signar el conveni amb la ministra de Foment: tirallonga de bons propòsits. Tingui la capacitat de resoldre els problemes ara mateix. I nosaltres els hem apuntat per on anava, i ens hem inspirat en algú de la seva formació política en el seu moment, la senyora Mercè Sala, que deia: «El problema que hi ha és un problema de manteniment; ens falta personal...»; cal que hi hagi personal, aquest personal que ha estat desmantellat durant tot aquest període d'un any, dos anys, davant de la seva passivitat i amb la seva complicitat.

Això és el que vostès han de fer, haurien de ser capaços de fer, i no dir-nos: «Escolti, les converses que tenim amb la ministra ens donen credibilitat.» Vostè ve aquí a benefici d'inventari. Fa tres anys que governa, senyor Nadal? És a dir, tot el reguitzell de bones intencions... Escolti, què ha fet durant aquests tres anys? Què ha fet amb relació a Arenys - Blanes? Què ha fet amb relació a Montcada - la Garriga? Què ha fet Figueres - Portbou?

Què ha fet amb la línia Mollet - el Papiol? —quan ve la ministra i diu que no hi haurà corredor del Vallès i vostè simplement calla. Què ha fet amb les estacions degradades? Què ha fet amb tot això? Què ha fet aturant dos anys els metros comarcals del Bages i de l'Anoia que nosaltres ja havíem posat sobre la taula? Què ha fet amb relació a tot això, senyor Nadal?

Escolti, vostès fa tres anys que governen; no es torni a refugiar un altre cop en plans, no es torni a refugiar altre cop en aquesta espessa nebulosa de promeses futures. Tingui la capacitat, faci de conseller de Catalunya. Si no té la capacitat de fer-ho, haurà de ser el president de la Generalitat el que li demani directament la responsabilitat, abans que ho fem des d'aquest Parlament, des del Parlament de Catalunya.

Posi's al costat de la gent. I aquí vaig més enllà de la seva responsabilitat concreta en aquest tema. Posin-se com a govern al costat de la gent. El conseller Huguet, absent durant tota aquesta crisi. Quants expedients sancionadors s'han iniciat per un servei cobrat i no prestat o prestat amb retard? Quantes reclamacions ha rebut l'Agència Catalana del Consum per aquests esdeveniments? Quin curs li ha donat? Quines compensacions col·lectives ha ofert l'empresa per mal funcionament o negociat amb l'Agència Catalana del Consum? Quines subvencions ha donat a les organitzacions de consumidors perquè defensin el consumidor tant individualment com col·lectivament? Quins mecanismes ha establert l'Agència Catalana del Consum per si torna a passar una situació semblant?

Vostès existeixen realment com a govern? Tenen la capacitat d'estar al costat de la gent? No es rendeixi, no renunciï. Ens parla de traspàs... En quins termes es farà aquest traspàs? Nosaltres els oferim en l'últim Ple la possibilitat d'aprovar una moció amb força i amb potència per exigir aquest traspàs. A qui ens hem de creure? A vostè? Al ministre Sevilla, que diu que l'Estatut, a poc a poc i bona lletra, que no ens hi fem mal? Quina credibilitat tenen?

La credibilitat es demostra estant al davant de la gent, amb un paquet de mesures concretes. La credibilitat se la guanyarà amb mesures a curt termini. Defugi aquesta jungla de promeses vaporoses, arremangui's i comenci a governar. No sé si nosaltres els ho agraiem, com a mínim els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país segur que sí que ho faran.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., senyor Rull, l'existencialisme fa molt temps que està passat de moda. És a dir, qualsevol pregunta de caràcter, no existencialista, gairebé metafísic, sobre l'existència o no del Govern, formulada per vostè, naturalment peca de manca de credibilitat. Entre altres coses perquè vostè construeix un discurs sobre elements falsos

i introdueix permanentment la idea del retrovisor. I he fet justament, amb l'intent de deixar-lo perplex –reeixit, pel que veig–, de no esmentar ni una sola vegada el retrovisor. La qual cosa ha tingut la virtut extraordinària de provocar que sigui vostè qui el faci servir. I com que jo no he esmentat ni una sola vegada el retrovisor, ha estat vostè qui ha dit: «Què van fer tenint paralitzat els metros regionals que nosaltres» –retrovisor– «vam deixar preparats?»

Miri, senyor Rull, la força i la potència de la moció que vostès ens proposaven, vista la força i la potència que vostès ens ofereixen, era i és, ara com ara, si no és que les coses canviïn i la credibilitat s'incrementi, és perfectament descriptible, per no dir irrisòria. La força i la potència de la moció que vostè ens proposava era absolutament irrisòria.

I miri, hi ha una qüestió que sí que és molt important. L'art de l'oratoria reclama també un punt de coherència. I si una cosa no es pot fer és tergiversar el que els altres diuen. I vostè ha pujat en aquesta tribuna en el torn de rèplica a tergiversar allò que jo he dit. Fixi's bé, la crisi ferroviària que pateix Catalunya no és conjuntural. Jo no ho he dit –jo no ho he dit. El que és conjuntural, senyor Rull, i això sí que ho he dit, és la seva gesticulació. És conjuntural, de cada moment; en la conjuntura del dia a dia, vostès gesticulen simplement per fer-se veure i perquè se sàpiga que hi són, perquè, si no, la visibilitat que tenen com a oposició és perfectament equiparable a la credibilitat que van guanyant en l'exercici diari d'aquesta oposició sense fonament que vostè ha intentat portar a aquesta tribuna, interpellació darrere interpellació, sense cap element constructiu vàlid, sense suc ni bruc.

Per tant, quan algú interpel·la sense suc ni bruc, la conseqüència és: senyor Rull, pot anar insistent; alguna de les seves desqualificacions, la seva reclamació sobre l'existencialisme del Govern, és, com li deia en la meua primera intervenció, purament picar ferro fred.

I tota la resta, naturalment, si el punt de referència de la seva aportació conjuntural avui en aquesta interpellació són les declaracions de l'antiga presidenta de Renfe, com pot comprendre, l'argument cau també pel seu propi pes, perquè la qüestió principal avui és una altra, i és: si amb el conjunt de les mesures aplicades, que s'apliquen i que s'aplicaran en les properes setmanes, es produeixen resultats tangibles en la millora del servei ferroviari.

I pel que fa a això, i crec que això sí que és important, el Govern de Catalunya està en disposició de reclamar i exigir a Renfe tres coses fonamentals. Primer: resposta immediata i informació puntual a l'usuari des del moment que es produeix cada incidència. Segon: servei alternatiu davant de la incidència. I tercer: mesures de gestió ferroviària per a la millora del servei ferroviari en el moment –ara– en aplicació de les inversions que en matèria d'infraestructures s'estan realitzant i alhora en la millora i en l'aplicació dels recursos humans de què disposa la companyia per tal de prestar millor el servei que els usuaris necessiten i reclamen.

I, senyor Rull, i amb això acabo, la forma com el Govern es posa al costat dels usuaris no neix de la recoma-

nació moral, benèfica, que vostè formula dient: «Posin-se al costat dels ciutadà!» No, escolti, aquest Govern neix...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i està al costat dels ciutadans, i es posa al seu costat, i respon dia a dia als seus problemes i a les seves necessitats, sense cap demagògia i sobretot sense fer falses promeses.

Si jo en algun moment vaig dir...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...si jo en algun moment vaig dir: «Els problemes duraran», és per no crear falses expectatives, i li asseguro que, sobre aquesta base, la millora del servei ferroviari de Catalunya serà tangible en els propers mesos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 302-00013/08)

...és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de gestió de l'aeroport de Barcelona; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Escolti, miri, l'atzar ha volgut que en l'ordre del dia hàgim de substanciar immediatament després d'aquesta interpellació, en la qual el conseller ha utilitzat un to relativament tranquil, la que feia referència als aeroports, en la qual hem vist, allò, la doble personalitat, eh? Fa un parell de setmanes vam tenir un conseller contundent, desqualificador d'allò que nosaltres plantejàvem. Però nosaltres, escolti, no..., diguem-ne, no caurem en aquests elements desqualificadors, i el que plantegem a través d'aquesta moció subsegüent és intentar donar una resposta conjunta i unitària, com a Parlament de Catalunya, amb relació a un dels temes transcendents, més transcendents que ha d'afrontar aquest país, que és la gestió aeroportuària, i concretament un element d'actualitat, que és en quins termes s'ha de concedir, en quins termes s'ha d'adjudicar la nova terminal de l'aeroport del Prat, la terminal Sud.

Tant la interpellació com aquesta moció s'inspiren, entre d'altres coses, en una pregunta que el nostre president, el president del nostre grup parlamentari, Artur Mas, li va fer al president de la Generalitat de Catalunya sobre el model de gestió. Abans hem vist allò que el president del Govern espanyol, l'expresident del Govern espanyol Felipe González, deia d'un parlament; diu: «Un parlament a vegades, més que un parlament, sembla un electòmetre, en el qual simplement es llegeixen coses que ja estan prèviament escrites, independentment de les preguntes que es facin.» Abans, en la interpellació hem vist un exercici d'electòmetre. L'altre dia, quan el president del Grup de Convergència i Unió li feia aquesta pregunta al senyor Montilla: «Quin model de gestió tenen vostès per als aeroports de Catalunya?», la resposta va ser inexistent. No hi va haver capacitat de donar resposta a un tema tan transcendent com aquest.

Nosaltres el que creiem és que per afrontar amb garanties tot aquest procés el que cal és definir un model concret i un model de gestió, no només de l'aeroport de Barcelona, sinó del conjunt dels aeroports de Catalunya, els aeroports que actualment són d'interès general: el de Reus, el de Girona, el de Sabadell, i també la resta de xarxes d'aeroports. Per tant, primer element.

I ho deia amb la necessitat de fixar un model... Escolti, Catalunya tenia un model, el tenia en el Pla d'aeroports, que vostès han congelat; el tenia en la Llei d'aeroports, que vostès no han desenvolupat, no han desplegat. Creiem que hi ha d'haver aquest model concret de gestió. I aquest model concret de gestió, hauríem de ser capaços de poder-lo determinar en seu parlamentària, a través d'una comissió d'estudi que incorporés no només les forces polítiques, sinó també la societat civil, que estan liderant tot aquest procés, en detriment del mateix Govern, en absència del mateix Govern, massa sovint –no faré una afirmació categòrica: massa sovint. Això és el que els plantejem.

I que un dels resultats d'aquesta comissió d'estudi sigui la possibilitat d'elaborar una proposició de llei, per portar al Congrés dels Diputats, que plantegi el traspàs de competències en matèria aeroportuària, amb la força d'una iniciativa aprovada per àmplia majoria en el Parlament de Catalunya i que hauria de tenir la correspondència i el suport dels diputats i les diputades catalans al Congrés dels Diputats. Aquesta és la força que hauríem de ser capaços d'aprofitar.

I això va més enllà del Govern de Catalunya; va en el sentit de si les diverses formacions polítiques són capaces de mantenir la coherència aquí i allà. Aquesta és la força, però aquesta també és la feblesa que nosaltres voldríem compensar a través d'aquesta iniciativa: el traspàs, en base a allò que ja diu l'Estatut, que en aquest terme concret, arran d'una tirada enre del Partit Socialista Obrer Espanyol, i també del PSC, no vam hipotecar. Aprofitem que no hi hagi aquesta hipoteca, hi ha un terreny prou verd, desenvolupem-lo.

I el tercer element que nosaltres plantejem és: compte!, en l'adjudicació de la nova terminal Sud, que sigui la Generalitat qui tingui la capacitat de decisió. Després de les darreres declaracions d'AENA, nosaltres hem replantejat aquella tesi de dir: que es decideixi al

més aviat possible. No, no, perquè ja hem vist quin és el plantejament; el plantejament és blindar la T-4, el plantejament és hipotecar en molts aspectes la futura terminal Sud. No ens en refiem. I ens en refiem menys quan ve el president del Govern espanyol a Catalunya i no diu absolutament res. I no només és una percepció de Convergència i Unió: també va ser una percepció d'Iniciativa, o una percepció d'Esquerra Republicana, o una percepció del PP; absolutament de tothom, menys de vostès. Que no es prengui cap decisió sobre la nova terminal de l'aeroport de Barcelona, la terminal Sud, fins que la Generalitat no tingui, no la capacitat més o menys d'opinar: la capacitat de decidir, senyor conseller.

Aquests són els tres elements que nosaltres posem sobre la taula en aquesta moció subsegüent i que ens agradaria que poguessin rebre el suport de tots els grups parlamentaris de la cambra, en un exercici de responsabilitat de tots plegats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per defensar les esmenes, té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bon dia, senyors diputats, senyores diputades. Gràcies, president. Consellers, consellera... En realitat, nosaltres hem presentat aquesta esmena, els grups que donem suport al Govern, amb una voluntat, i la voluntat claríssima que el missatge que el Parlament de Catalunya envia a la ciutadania, als agents socials, als agents econòmics i –per què no dir-ho també?– al Govern de l'Estat és una unitat parlamentària amb relació a això que tots considerem tremendament clau, que és tenir, comptar a Catalunya amb un aeroport que tingui..., realment pugui coincidir amb els objectius estratègics que traça el Govern i que traça el mateix país.

Nosaltres diem en aquesta esmena que volem expressar la necessitat de convertir l'aeroport de Barcelona en un element clau per al model de país i la seva estratègia econòmica, perquè parlem de coses diferents en aquests moments amb relació al tema ferroviari, però també estem parlant en la mateixa direcció. Nosaltres hem treballat aquesta esmena, i a més a més l'hem treballat i hem donat un pas més: hem rebut també una oferta transaccional de Convergència i Unió, que agraïm, evidentment, i hem estat negociant i no hem arribat encara a una conclusió. I per tant, senyor Rull..., una conclusió que jo crec que en algunes coses ens estem aproximant, i en la concreció directa d'allò com s'ha de gestionar no tenim encara la mateixa posició.

Però és evident que aquest esforç els grups que donem suport al Govern l'hem volgut fer perquè mantenim el mateix esperit, l'esperit de dir: hem de treballar plegats en aquest país des de les forces polítiques, donant suport al Govern, convidant a aquest mateix suport de les forces econòmiques que hi estan també interessades, justament, a fer de l'aeroport de Barcelona allò que nosaltres volem: un aeroport a l'alçada de les nostres

ambicions i de les nostres propostes estratègiques com a país.

I per això plantejem justament algunes qüestions que es diferenciï de la proposta que fa Convergència i Unió. Convergència i Unió ens parla, eh?, de la necessitat d'un acord parlamentari i una proposició legislativa; nosaltres creiem que els mecanismes de negociació d'aquest tema competencial i de model de gestió de l'aeroport ja hi són. Primer, la mateixa..., manifestada pel Govern a través del pla de govern, que és a qui correspon definir aquest tema. Segon, en el tema competencial, una invitació que ha fet el mateix president de la Generalitat, que ha impulsat..., no una invitació, sinó que ha impulsat també un consell per a l'impuls i el seguiment del desplegament estatutari, que és el lloc en el qual totes les forces polítiques poden participar, dir-hi la seva, arribar a consensos i impulsar aquestes iniciatives.

La segona qüestió en la qual discrepem de forma substancial és que diu: «La moció de Convergència i Unió planteja el tema d'ajornar la decisió sobre el tema de la terminal Sud fins que no tinguem desenvolupada la matèria competencial aeroportuària.» Aquí podem caure en un parany, senyor Rull. La primera: la titularitat correspon a AENA. Per tant, nosaltres en aquests moments..., qui està impulsant aquest tema d'una forma substancial és a qui li correspon, que és l'Administració estatal. I l'Administració estatal, un cop estigui la terminal Sud acabada, el que haurà de fer són les adjudicacions; prèviament, fins i tot, s'hauran de fer aquestes adjudicacions. Per tant, no podem retardar l'evolució de l'aeroport en un tema que evidentment vostè sap perfectament que té una altra *démarche*.

El que sí que defensem els grups que donem suport al Govern és que les decisions que prengui AENA, que ja en tenim el compromís del president del Govern de l'Estat i també l'exigència del president de la Generalitat i de tot el Govern..., és que el paper, el rol del Govern de la Generalitat sigui decisiu en el model de gestió d'aquesta terminal i en les adjudicacions que s'hagin de fer.

I, per acabar, en aquesta matèria aeroportuària no podem caure en certs paranys. Jo crec que el que no poden fer el Govern de la Generalitat ni el Govern de l'Estat és casar-se d'antuvi amb una aliança determinada. Hem de veure què proposen les aliances de companyies aèries, per saber exactament si coincideixen amb els objectius estratègics del país.

El segon tema en què no podem caure tampoc és menysprear el paper de l'Administració. Vigilem en els processos de privatització; ho deia una central sindical fa pocs dies. El paper de l'Administració ha de ser fonamental; l'estatal, la de la Generalitat evidentment i, per altra banda, també la local que hi està implicada.

I també hem de dir una altra cosa: no podem menysprear en aquest debat el paper que pugui tenir qualsevol companyia que hi pugui operar, fins i tot les de baix cost. Només una dada: avui dia sostenen el 55 per cent...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, acabo de seguida. El 55 per cent del volum de la indústria aeronàutica en el món és la demanda de les empreses de baix cost. Per tant, tampoc menyspreem aquest element, que és un element important.

Gràcies, senyor president. Si no s'acceptés la nostra esmena, nosaltres votàrem en contra de la moció presentada.

El president

Doncs, també ha presentat esmena el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula, per a la seva defensa, el senyor Josep Enric Millo. (*Veus de fons.*) Doncs, perdó, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, i disculpes, perquè no l'hem avisat del canvi de diputat que intervenia. Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller. Senyor Rull, en la seva moció jo crec que coincidim en alguns aspectes; n'hi ha uns altres que, la veritat, no sé si hi coincidim o no, però en qualsevol cas en parlarem.

Jo crec que hi ha un primer punt de coincidència a sota. Jo no sé si el model centralitzat de gestió aeroportuària algun cop ha funcionat i ha sigut útil; suposo que si ha existit és perquè algun cop ha funcionat i ha sigut útil. Però, com totes les coses, és revisable, i creiem que en aquest moment plantejar-nos un altre model de gestió aeroportuària que no sigui el model centralitzat amb AENA no és cap «tonteria», no és cap plantejament equivocant. I, per tant, en aquest plantejament, doncs, podem coincidir perfectament: la possibilitat de veure, de parlar entre tots d'un altre model de gestió aeroportuària.

Hi ha un segon punt en què jo crec que coincidim, que és que cal redefinir o definir objectius estratègics per a l'aeroport de Barcelona i per a altres aeroports substancials dintre del territori de Catalunya. És veritat –això ho sabem fins i tot aquells a qui això de volar no ens agrada massa– que els aeroports són una cosa important per a la indústria, per al creixement, per a moltes de les activitats d'un territori. I, per tant, és important que en aquest moment nosaltres, entre tots es pugui definir i redefinir quins han de ser els objectius de Barcelona com a aeroport, quins han de ser els objectius de Barcelona com a aeroport posat en un territori molt més ampli, posat –en llenguatge europeu– dintre d'una regió molt més àmplia.

I això, doncs, ens sembla que també és bo que es faci i és el que la societat civil catalana en aquest moment està fent, està debatent i està aprofundint. I, per tant, crec que seria bo també i és bo i coincidim amb vostè que aquest debat que la societat civil té, doncs, també es traslladi al Parlament. Crec que seria bo i que seria necessari que també en parléssim tots.

I també coincidim en un quart punt, un quart aspecte, que és el de dir: miri, escolti'm, i la terminal Sud... –per cert, que és més grossa que la terminal 4, quan estigui acabada; per tant, quan parlem de «faraònica»

allà, també parlem de «faraònica» aquí; tanco el parèntesi—, la terminal Sud, quan s'hagi d'adjudicar la seva gestió i la seva utilitat, doncs, en tot aquest moviment, la Generalitat de Catalunya —si es vol dir d'aquesta manera— hi tingui alguna cosa a dir.

I, escolti'm, les promeses del senyor Zapatero..., al senyor ministre d'Indústria en aquest moment i l'alcalde de Barcelona, senyor Hereu, doncs, els poden anar a preguntar les promeses de Montjuïc, per exemple. Crec que s'haurien d'establir altres mecanismes que no fossin o no passessin només per les promeses del senyor Zapatero.

Ara, sí que hi ha uns aspectes, senyor Rull, que jo no sé si coincidim o no coincidim, però que jo de vegades tinc la impressió que no coincidim tant. Primer aspecte, aquesta nova gestió no pot ser una centralització grossa per una centralització petita. Si el que està equivocacat és el model de gestió centralitzat, a mi, al meu grup, ens és igual que estigui equivocacat en un territori de 1.200 quilòmetres de llarg i 1.200 d'ample que en un territori de 220 per 310. És exactament igual —és exactament igual—, el problema continua sent... O, si vol, li ho diré d'una altra manera. Ens és exactament igual que el funcionari responsable parli en català o en castellà. Ens és exactament igual. El problema és de gestió. I creiem que hi poden haver, que hi han, altres models, i altres models molt més participatius i en els quals la societat civil, en què les indústries, en què l'empresa, la iniciativa privada hi pugui participar.

I el segon tema que tampoc hi coincidim és en algunes de les aproximacions polítiques que en la seva moció vostè fa. I com que se m'acaba el temps, per simplificar, nosaltres hem presentat tres esmenes, que són tres esmenes que intenten eliminar de la moció aquells aspectes concrets. Li acceptem la filosofia, eliminem els concrets.

Acabo, senyor president. Si vostè ens accepta les esmenes, doncs, escolti'm, votarem que sí. Si vostè no ens accepta les esmenes, demanarem votació separada, però en els aspectes de filosofia continuarem votant que sí.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Rull, realment se'm fa molt difícil entendre que no accepti la transacció que se li ha proposat pels proposants de l'esmena que havíem presentat els grups que donen suport al Govern, de veritat, perquè totes les preocupacions, perquè totes les esperances que vostè avui ens ha traslladat des de la tribuna, jo crec que queden ben resoltes amb aquesta transacció. I és que només fa falta llegir la transacció per adonar-se que estem dient exactament el mateix que diu vostè i en la mateixa línia.

Perquè la transacció que li proposàvem parla..., que «el Parlament expressa la necessitat de convertir l'aeroport

de Barcelona en un element clau per al model de país i la seva estratègia econòmica». Perquè el segon punt de la transacció parla..., que «el Parlament insta el Govern a negociar un canvi de model de gestió dels aeroports espanyols i catalans, per tal de transformar una gestió centralitzada i monopolista en un model de gestió mixta que estimuli la competència en base a l'acord que s'estableixi entre les dues administracions, en les conclusions que aprovi el Consell per a l'Impuls i el Seguiment del Desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per tal de fixar el model de gestió i la formalització del traspàs dels aeroports a la Generalitat en els següents termes...» «Insta al Govern a negociar un model de gestió en què la Generalitat participi de manera determinant a la gestió dels aeroports catalans, en el qual siguin presents les administracions locals i el món empresarial.» «Crear un consorci en què l'aeroport de Barcelona..., en què hi hagi una posició determinant i decisiva de la Generalitat i que tingui competències sobre totes aquelles matèries que afectin la gestió de l'aeroport.» Que a més a més, considera que el Parlament..., que «la decisió sobre l'adjudicació dels espais de la futura terminal Sud de l'aeroport de Barcelona s'ha de dur a terme amb una participació preeminent i activa del Govern de la Generalitat».

I que, a més a més, fins i tot li fixàvem els criteris: conèixer els compromisos futurs de les diferents aliances, que si no és llançar-nos a la piscina sense aigua; una aposta pels vols de connexió intercontinentals i amb freqüències i horaris interessants; alineament amb les àrees estratègiques de l'Àsia i de l'Euromediterrània; enfortiment de Barcelona com a centre d'operacions: més avions amb base a Barcelona, amb més treballadors, etcètera; un volum d'oferta de vols i passatgers; desenvolupament d'activitats de manteniment, industrials i de serveis, pel que fa a hangars, etcètera; qualitat de l'oferta de passatgers; possible contribució a la promoció internacional de Barcelona i Catalunya; equilibri de viatgers de negocis i turisme; possibilitat de matisar la distribució d'espais si no es compleixen els criteris acordats...

Escolti, aquesta proposta de transacció era molt més ambiciosa, anava molt més enllà, que la proposta de resolució que van presentar vostès a la comissió. La veritat és que se'm fa incompreensible que vostès puguin votar en contra d'aquesta transacció. Si és que la notícia no és la moció que presentin vostè, la notícia és que no acceptin aquesta transacció.

Això vol dir que l'aeroport de Barcelona els importa molt poc, si no entenen que el Parlament de Catalunya pugui arribar a determinar que demanem tot això i que s'ha de complir. Si és el que demanem! Si no hi ha res aquí, que no sigui el que demanaven! És més, va molt més enllà del que demanen vostè, perquè vostès a la proposta de resolució demanaven que la Generalitat fos escoltada i aquí diem que ha de tenir una preeminència, que ha de ser l'element clau en la gestió i en la decisió. I vostès no ho accepten.

Escolti'm, per mi..., la veritat, se'm fa absolutament incompreensible que no acceptin la transacció, si no és que sigui per uns motius inconfessables que realment en aquests moments se'm fan molt difícils d'esbrinar.

Perquè si els interessés l'aeroport de Barcelona, aquesta moció, aquesta proposta de transacció ve a donar precisament complida resposta a això que vostè plantejava. Això que ha dit vostè aquí dalt és precisament el que se li proposa, i vostè no ho accepta.

Per tant, si no ens accepten aquesta proposta de transacció, evidentment, senyor Rull, nosaltres votarem en contra de la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Subscriu –no podia ser menys– el que han expressat ja en aquesta tribuna, en nom del Grup Socialista i d'Esquerra Republicana, els que m'han precedit en l'ús de la paraula per justificar la conveniència i la recomanació que s'accepti la transacció que hem presentat amb l'esperit que s'ha reflectit i, a més, amb el text..., que pràcticament se n'ha donat lectura. No insistiré, doncs, en aquests aspectes.

Sí en alguna reflexió respecte al capteniment que he vist durant aquests dies, i les ocasions que hem tingut de parlar amb el senyor Rull, que jo creia realment que en aquesta ocasió –creia el nostre grup– podíem arribar a aquest acord.

Per què? No ja pel precedent del que va passar amb Rodalies, que tots estarem d'acord que no va ajudar a l'objectiu que tots compartíem, sinó sobretot perquè en aquest cas, com devem recordar molt bé, al voltant del que ha de ser la gestió de l'aeroport de Barcelona –i concretament, doncs, en aquest cas, el primer element que hi ha amb l'ampliació de la terminal Sud–, ens hi juguem determinar com acabem de desenvolupar un aspecte que amb l'Estatut, tots ho sabem, va quedar encara pendent de què faríem ara.

Per tant, el posicionament que prenem avui aquí té no només la importància concreta –si aprovem o no aprovem una moció en un sentit determinat–, sinó en quina mesura avançàvem per configurar un model que encaixi amb el que tots –almenys tots els que vam aprovar l'Estatut en aquesta seu parlamentària– aspiràvem que fos el paper de la Generalitat en la gestió de les grans infraestructures econòmiques per a aquest país –i, amb elles, la més important de totes des del punt de vista del transport aeri, com és l'aeroport de Barcelona–, i més enllà, el sistema aeroportuari català.

Què vull dir amb això? Jo crec que l'esmena que portem, i en bona part, també, pràcticament amb el mateix sentit, la proposta que feien vostès, va en el sentit de deixar molt clar que la Generalitat pot i ha de tenir capacitat de gestionar infraestructures que siguin declarades d'interès general de l'Estat. I aquest és un tema que veure-ho i seguir-ho aquests set dies m'ha fet pensar també molt en un tema que vaig tenir ocasió de tractar, per exemple, amb les grans infraestructures hidràuliques: aquesta confusió que té l'Estat en què les infraestructu-

res de *interés general del Estado*, *solo el Estado* les pot gestionar, com si nosaltres no fóssim Estat.

I aquesta és la clau del que estem ara proposant, quan definim aquest consorci amb presència i amb un paper determinant, decisiu, com vulguem, de l'Administració catalana. Estem parlant de la capacitat de la Generalitat de Catalunya de gestionar infraestructures d'interès ja no general de l'Estat, d'interès europeu. I fer-ho com a sistema aeroportuari català. Aquest és un tema –aquí no s'hi ha insistit prou, però també era en la moció i en la contraproposta– de dir: «No, no, és que per una part demanem que com més aviat se'ns transfereixi l'aeroport de Reus, de Girona i de Sabadell..., i ho volem integrar tot en un gran sistema aeroportuari català –pel nostre grup aquest és un element fonamental– que integri transport de mercaderies, que integri transport turístic, *low cost*, tràfic de negocis, etcètera.»

Perquè nosaltres creiem en aquest sistema aeroportuari català, en què la gestió de l'aeroport de Barcelona ha de ser una peça clau, que integri tots els altres aspectes. I creiem sincerament que l'esmena que li proposàvem anava en aquest sentit. Garanteix aquest posicionament que en aquest moment el Govern està sostenint en les negociacions amb l'Estat, que anirà també a la comissió mixta per negociar el calendari dels traspassos, i que requereix aquesta màxima transparència i aquesta participació nostra sense aturar –i potser aquest és un dels elements de transició: què es primer, l'ou o la gallina?–..., nosaltres creiem que ja tenim elements polítics suficients per garantir..., ja veig que discrepem, però per garantir que en aquest procés se'ns tingui en compte la nostra posició.

També, finalment, vull deixar molt clar que nosaltres compartim el fet que aquest consorci futur de gestió ha de tenir aquest paper determinant i decisiu de la Generalitat de Catalunya, que hi ha de participar el sector empresarial, que ha de participar-hi també el món local, perquè té un abast d'interès no només per a Barcelona sinó per a tot el conjunt de la regió metropolitana de Catalunya i per a la resta del país. Però que, això no obstant, ha de tenir molt en compte sempre que estem parlant d'un interès general de l'Estat i de Catalunya i que, per tant, el paper de l'Administració pública catalana, en aquest cas, hauria de ser determinant.

Per tant, finalitzo en aquest sentit, en dir: jo crec que el missatge que hem de transmetre és que la majoria, per no dir la totalitat de forces polítiques d'aquest Parlament, estem d'acord en com s'ha de desenvolupar l'Estatut en aquesta matèria, que estem molt a prop d'aconseguir-ho, i que avui no perdem..., espero que no sigui l'última oportunitat, sinó que n'hi haurà una altra, de tenir un posicionament unànim, que ens donarà molta força a l'hora de negociar amb l'Administració General de l'Estat per assolir que les finalitats en què tots coincidim siguin una realitat ben aviat amb la gestió de l'aeroport de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción que presenta Convergència i Unió nos ha sorprendido porque de entrada, para una fuerza que defiende de una forma tan firme el Estatuto, parece que lo ignora. Entendemos que deja de lado el contenido del artículo 140.4, en el que se establece que la Generalitat participará en la planificación y programación de los aeropuertos de interés general, de acuerdo con la normativa estatal. Es esta, la normativa estatal, la que ha de fijar el grado de participación de la Generalitat en la planificación y programación.

Desde nuestro grupo, desde Ciutadans, entendemos que la fórmula adecuada es una fórmula de consorcio, una fórmula de consorcio integrada por el Estado, la Generalitat, los ayuntamientos, los actores civiles —esto es, los principales actores económicos—, y en este sentido defendemos un papel relevante de la Administración autonómica, no necesariamente determinante, puesto que entendemos que nuestra propuesta se debe encuadrar en un marco constitucional y estatutario positivo que respete los principios de solidaridad, también en aeropuertos, entre aeropuertos deficitarios i aeropuertos con superávit. Este es un elemento clave a la hora de definir un sistema, un modelo aeroportuario.

No acabamos de entender el interés de retrasar la decisión que se plantea en la moción del grupo de Convergència i Unió. Creemos que deben ser fundamentalmente los aspectos técnicos los que han de determinar los sistemas de adjudicación. Y, en este sentido, estos aspectos técnicos están fijados ya por la normativa europea. Concretamente, en un problema que se planteó con motivo del sistema aeroportuario de Milán, la comunidad ya establece una decisión —la decisión de la Comisión Europea de 21 de diciembre de 2000—..., en la que establece cuáles deben ser los criterios que se han de seguir a la hora de efectuar este tipo de adjudicaciones.

En primer lugar, hemos de recordar que estamos en una situación consolidada de liberación del transporte aéreo, en la que se reconoce, bien es cierto, a los estados miembros la aplicación de una política aeroportuaria activa, pero también se exige unas determinadas medidas para lograr los objetivos de dicha política. Y a veces, escuchando a determinados grupos en esta cámara, parece que se olvidan de la existencia de estos principios, que pueden al final traer problemas en cuanto a la decisión que se plantee.

Recuerdo estos principios: el principio de no discriminación, que está expresamente proclamado en el artículo 8.1 del reglamento, que prohíbe toda medida basada en la nacionalidad o la identidad de la compañía aérea que, de forma directa o indirecta, en la práctica tenga efectos discriminatorios, y el principio de proporcionalidad, que significa que las medidas en que se concrete la política deben ser apropiadas para la consecución de los objetivos perseguidos, pero no ir más allá de lo necesario para ello, pues en definitiva se está afectando a la libertad de prestación de servicios.

Así pues, la base de esta decisión, de la decisión que ahora nos ocupa, debe ser fundamentalmente un análisis

técnico en el que participen los actores civiles y las administraciones, pero no puede ser muy diferente la resolución que vaya a determinar ahora mismo AENA o la que podría adoptarse en estos momentos por parte del consorcio, en cuanto que precisamente los análisis técnicos son los fundamentales a efectos de la fijación. Y ¿cuáles son estos? Óptimo de capacidad y utilización del aeropuerto, siempre teniendo en cuenta las limitaciones medioambientales de seguridad de la operación aérea y de asignación de franjas horarias, *slots*, que le afecten.

Por ello no acabamos de entender la necesidad de retrasar la decisión, tal como se propone la moción, puesto que confiamos en que se atenderán a estos criterios que marca de una manera determinada la Unión Europea, y en tanto que no sea así, y si no es así, desde luego generará un problema de orden comunitario superior al ámbito de decisión catalana.

Estas son las razones que nos llevan a no apoyar la propuesta establecida por la moción de Convergència.

El president

Senyor Rull, es pot pronunciar sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja avanço que no podem acceptar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, bàsicament perquè entren, diguem-ne, a contradir aspectes que són molt essencials. Per nosaltres, tenim un model propi de gestió aeroportuària és un element bàsic, és un element essencial. Per tant, treuen tota la càrrega de plantejament de poder polític per a Catalunya en què nosaltres hem volgut insistir i emfasitzar en aquesta moció.

Dit això, a mi també m'agradaria explicar quin ha estat el procés previ al debat d'aquesta moció subsegüent. El senyor Vigo ha fet una intervenció enginyosa, però evidentment s'ha deixat una part molt substancial, que és que la transacció que vostè ha llegit tenia una proposta prèvia, que era bàsicament la mateixa que plantejava Convergència i Unió, amb unes modificacions a la baixa que vostès han introduït. Nosaltres consideràvem que aquest era un tema tan transcendent que hem estat disposats a renunciar a l'esquelet de la nostra primera moció i oferir-los una transacció en base a l'esquelet de la seva esmena. Quina és la diferencia bàsica, aquesta que sorprèn tant al senyor Vigo? Home, hi ha tres o quatre elements fonamentals.

El primer és que nosaltres creiem que aquest Parlament hauria de tenir la capacitat d'iniciar legislativament el traspàs a Catalunya; s'ha de fer a través d'una llei. De fet, vostès, com a Entesa, en el Senat han presentat una llei similar a aquesta. Nosaltres el que diem és: el Parlament de Catalunya ha de tenir la capacitat per teixir aquest consens, per bastir aquest consens. Fem una iniciativa legislativa des d'aquí, perquè substanciada en el Congrés dels Diputats. Vostès renuncien a fer-ho, renuncien a aquest element de força que per nosaltres era prioritari.

Segon, nosaltres considerem que els aeroports de Girona, de Reus i de Sabadell simplement s'han de desclassificar; no cal fer més coses. Vostès ens diuen: «No, que hi participi la Generalitat de Catalunya i que hi tingui un pes decisiu.» No, no, que hi tingui un pes decisiu, no: que tingui tota l'actuació.

Tercer element pel qual es genera una discrepància, senyor Vigo, que és la fonamental. Nosaltres el que diem és: no ens refiem del senyor Zapatero, no ens refiem d'AENA, no ens refiem del Govern espanyol. Vostès tampoc no se'n refien, tal com han dit en diverses ocasions a l'hora d'adjudicar la nova terminal. Què diem nosaltres? –i aquest és l'element bàsic de discrepància–: que no s'adjudiqui fins que la Generalitat no tingui garantida la plena capacitat de decisió, perquè vostès saben que la prioritat d'AENA ens aquests moments és protegir la T-4, és evitar que hi hagi competència a la T-Sud de l'aeroport del Prat.

I quart element de discrepància, senyor Vigo, que és fonamental; de dir: ei, que no hi hagi cap decisió que hipotequi el futur de l'aeroport. Tenim una aliança estratègica que és OneWorld, que ha dit: «Escolti, nosaltres prioritzem la T-4, no prioritzem l'aeroport del Prat.» Diguem-ho aquí.

Aquestes són les quatre discrepàncies bàsiques que han impedit aquest acord, i ens sorprèn, perquè aquestes quatre discrepàncies, justament amb el seu grup parlamentari, amb Esquerra Republicana..., doncs, home, és bastant, diguem-ne, contradictori que en aquests moments vostè renunciï a aquests plantejaments.

En qualsevol cas, agrair el to que ha utilitzat el senyor Salvador Milà. Jo m'agafa a aquesta esperança que ell deia...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...que algun dia serem capaços –i esperem que sigui a curt termini– de poder arribar a un acord potent amb relació a aquesta matèria.

Em fa l'efecte que avui, senyor Vigo, ha tornar a guanyar el PSC en aquest debat, que em sembla que necessitava bastant més interès general.

Gràcies.

El president

Per tant, entenc que no accepta cap de les esmenes. *(El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.)* Senyor Vigo. *(Pausa.)* El senyor Vigo té la paraula. *(Pausa.)* Un minut.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, gràcies, senyor president. Per contradiccions. Miri, senyor Rull, nosaltres no només no ens fiem del senyor Zapatero, sinó que tampoc ens fiem de vostès, perquè nosaltres els vam fer la proposta el mes de setembre d'anar junts en els pressupostos generals de l'Estat a canvi del traspàs de l'aeroport de Barcelona, que és la qüestió que ens ocupa avui, i vostès, o el senyor Duran

Lleida, ens van dir que no. I per tant, vostès en el tema de l'aeroport, tenen credibilitat zero.

(El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.)

El president

Senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. No, per demanar votació separada. En el punt número 1, fins a la coma, per entendre'ns...

El president

Perdó, ho pot repetir?

El Sr. Vendrell i Bayona

En el punt número 1, fins a la paraula «aeroportuària». En el punt número 2, fins al primer punt o, dit d'una altra manera, fins després, quan diu «de dos mesos». I en el punt número 3, fins a «el model de gestió». Si vol, li ho dono marcat.

El president

No, una pregunta innocent...

El Sr. Vendrell i Bayona

Es poden agrupar.

El president

Sí? O sigui, podem fer els tres primers punts en la primera part i els tres...? *(Pausa.)* Molt bé.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

El senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president. Per contradiccions, eh? Miri, senyor Rull, jo crec que avui no ha guanyat ningú. En tot cas, hem perdut una gran oportunitat de fer una transacció, de treballar plegats en un tema que és d'absolut interès general, que és el tema de l'aeroport de Barcelona; un aeroport que funciona de forma excel·lent, que té un bon benefici i que, a més a més, és la primera porta per a tots aquells que vénen a Catalunya a treballar, dels negocis, del turisme. I per tant no ha guanyat ningú; en tot cas, hem perdut aquesta oportunitat.

Crec que hem de continuar avançant, senyor Rull, en el camí d'entendre'ns. La discrepància és d'escenaris, no d'objectiu final. Nosaltres creiem que els mecanismes hi són, que són les comissions Estat - Generalitat, o Generalitat - Estat, per treballar aquest tema, i un consell de participació per al seguiment i l'impuls del..., com-

petencial estatutari, que és realment un instrument de treball que hem d'aprofitar entre tots.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, molt ràpidament. Escolti, l'instrument polític, l'instrument de consens és aquest Parlament, i vostès renuncien a utilitzar aquest Parlament com a element de força, com a aval en la negociació que puguin fer vostès com a govern. A això és al que renuncien avui no votant a favor de la transacció que els hem ofert.

Gràcies.

El president

Posem a votació aquesta moció, i farem dues votacions.

La primera votació serà, del punt 1, el primer paràgraf fins a la paraula «aeroportuària»; del punt 2, des de la primera paraula fins a «el termini de dos mesos», i del punt 3, des de «el Parlament de Catalunya» fins a «el model de gestió». Queda clar? *(Pausa.)* Votem primer això.

Comença la votació.

Aquests apartats dels tres punts han quedat rebutjats per 55 vots a favor i 71 vots en contra.

Votarem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 81 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afavorir la relació de l'Administració amb els ciutadans en les dues llengües oficials (tram. 302-00014/08)

El tretzè punt de l'orde del dia és la Moció sobre les mesures per afavorir la relació de l'Administració amb els ciutadans en les dues llengües oficials. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, aquesta moció que defensem avui, després de la interpellació portada a terme al darrer Ple, vol reflectir el que ja és una realitat social i el que és la realitat social de Catalunya, i l'únic que demanem en aquesta moció –i esperem comptar amb la votació favorable de les persones que estiguin d'acord amb aquesta visió– és que a Catalunya, avui dia, l'Administració pública ha de garantir –perquè

per això estem, per garantir-los– els drets dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, el que demanem en aquesta moció, amb diferents mesures, amb uns punts que reflecteixen aquesta realitat de què parlem, tan jurídica com social..., és que creiem que les administracions que estan a Catalunya, siguin administracions de l'Estat, administracions de la Generalitat, han de garantir la possibilitat que els ciutadans de Catalunya puguin adreçar-se, puguin rebre informació, puguin tenir el dret de rebre tota la informació, de rebre totes les seves demandes com a ciutadans en les dues llengües oficials al territori català, i concretament en les tres llengües oficials al territori de la Vall d'Aran.

Això implica, sens dubte, parlar de drets. Aquí no venim a parlar res més que de drets dels ciutadans, dels ciutadans que poden adreçar-se i que poden demana informació a l'Administració.

També en algun punt concret demanem el respecte a la llibertat de l'acció lingüística. Per tant, demanem, doncs, que es supprimeixi l'Oficina de Garantia Lingüística, com a oficina de denuncia respecte als usos lingüístics, i creiem que l'Administració pública ha de garantir drets i, en tot cas, deixar a l'àmbit privat una llibertat.

També demanem, a més –i crec que en això fins i tot hi podem estar d'acord amb membres d'aquesta cambra, suposo, que no poden estar en contra d'això–, de promoure l'aprenentatge del català per als funcionaris amb destinació a qualsevol administració de Catalunya. Suposo que en això ningú d'aquesta cambra, fins i tot les persones i els grups que representen posicions polítiques diferents, hi poden estar en contra.

Ara bé, tot això és un paquet de mesures, un paquet d'iniciatives que avui dia no s'estan complint a l'Administració a Catalunya; que avui dia tenim una situació en què la llengua única de l'Administració és el català. Evidentment que hi ha un dret garantit a la Constitució, però el que demanem amb aquesta mesura és que deixem de polititzar, en aquest cas, la llengua a l'Administració, i l'Administració simplement es destini, es dediqui, faci tots els esforços perquè els ciutadans de Catalunya, els ciutadans que formen part d'aquesta comunitat autònoma, puguin demanar, puguin treballar, puguin implícitament adreçar-se i també rebre tota la informació i els serveis en els dos idiomes; no només –s'ha de dir, i això ho sabran els ciutadans que ens estan veient– quan arriben eleccions, sinó durant tots els quatre anys entre períodes electorals.

Això significa que l'Administració, en la retolació, la senyalització, ha d'estar sempre en els idiomes oficials de la comunitat autònoma de Catalunya. Per tant, en aquest sentit, el que estem demanant és compliment de l'oficialitat de les llengües i respecte al dret dels catalans a voler tenir i a adreçar-se en la llengua que creguin convenient. Això penso que avui dia i a qualsevol país democràtic és una obvietat, és una obvietat que s'ha de donar aquest dret a les persones, que l'Administració no ha d'intentar modificar ni interferir en els drets d'aquestes persones, que evidentment cadascú, doncs, pot

tenir i pot parlar la llengua, faltaria més!, que li vingui de gust.

El que passa i el que succeeix avui dia és que hi ha una política concreta de l'Administració catalana per convertir en llengua única, en llengua d'ús de l'Administració, només el català. Això durant la campanya de l'Estatut fins i tot, doncs, publicitat del Govern de la Generalitat deia que, per fi, en aquest Estatut tindríem igualtat de llengües.

Doncs, bé, si aquesta era la publicitat, també volem igualtat de llengües en l'ús de l'Administració pública. I això significa que l'Administració ha de garantir l'oficialitat de les llengües i, a més a més, també anar més enllà, perquè hem de ser conscient tots, i el Govern, l'oposició i aquest Parlament, que aquí estem per servir els ciutadans, i els ciutadans que estan veient avui el que veuran, segons les votacions que facin els grups parlamentaris aquí, és si volen vetllar o no pels drets d'aquestes persones. Parlar i defensar la utilització de la llengua catalana mai pot implicar no garantir aquests drets i aquesta retolació, senyalització, documentació, que avui dia no tenim a l'Administració pública catalana.

Per tant, demanem mesures, com aquí tenim, de publicitat institucional en les dues llengües; demanem retolació, senyalització, documents a les pàgines web de la Generalitat en les dues llengües –vam demostrar l'altre dia que molts documents de Gencat no estan en castellà–; per tant, volem, igual que demanem a l'Administració de Justícia que també actuï en les dues llengües oficials..., també es faci a l'Administració de la Generalitat.

Per tant, suposo que en aquesta cambra i a les votacions que es facin i en les ponències que es facin es tindrà en compte que avui venim aquí a parlar dels drets d'aquests ciutadans que tenen a adreçar-se i a rebre informació de l'Administració pública en una llengua o en una altra, totes les llengües oficials, de les tres que tenim ara mateix vigents a Catalunya, i, concretament, a la Vall d'Aran, l'occità.

Per tant, demano que avui portem el debat a parlar de drets, a parlar de servei, d'Administració, que és el que hauria de ser i hauríem d'estar parlant en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Per posicionar-se, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rivera, he de començar per fer-li un cert reconeixement, i espero que això no el perjudiqui; reconec, en aquest tema que vostès porten avui aquí, la seva, diguem-ne, coherència en aquest assumpte. Vostès no enganyen ningú, vostès no fan com altres grups d'aquesta cambra que de tant en tant presenten girs catalanistes i de tant girar-se s'acaben girant d'esquena al català.

Vostès han fet de la qüestió lingüística una de les seves raons de ser; si em permet, i no s'ho agafi malament, una de les seves qüestions identitàries com a grup polític, i actuen en conseqüència sense que cap dels seus electors es pugui sentir incòmode per la radicalitat del seu discurs i per la intolerància lingüística de què sempre han presumit. Naturalment, això no els impedeix d'estar d'acord amb aquestes altres forces i de formar la pinça lingüística de què estàvem parlant ahir en aquest mateix Parlament, i que avui queda confirmada per la Moció que presenten, especialment en els punts 12 i 13, que semblen un calc de la proposta que vam debatre i que vam rebutjar ahir.

Ara bé, que vostès no enganyin ningú no vol dir que no visquin en l'engany, en la falsedat i en la mentida. I com que em temo que vostès insistiran al llarg de la legislatura, que vostès aniran buscant aquest cos a cos parlamentari per atorgar-se un protagonisme superior al minimalisme parlamentari que els han donat les urnes, és bo que deixem clar, més enllà dels tecnicismes de les seves propostes i de les trampes que porten alguns dels punts que ens proposen, que nosaltres no acceptarem que aquesta cambra serveixi d'amplificador d'aquest engany, d'aquestes falsedats i d'aquestes mentides.

Deixi'm dir-los, d'altra banda, que de la seva intervenció d'ahir me'n duc una recança profunda. Si no ho vaig interpretar malament, vostès es van referir en més d'una ocasió a un «vosotros» i a un implícit «nosotros», i em va alarmar. Ja saben que jo no sóc un parlamentari experimentat, però sí que com a periodista he freqüentat al llarg dels anys aquesta cambra i puc dir que no recordo per part de cap grup d'aquesta cambra una apel·lació tan directa a la lògica perversa del «nosaltres» i el «vosaltres», que només pretén instal·lar al nostre país una lògica frontista, que s'autoexclou, que es vol autoexcloure del paisatge per poder dir que m'han exclòs i explotar un victimisme artificial. He dit que potser ho vaig interpretar malament, però per si de cas ho volia deixar dit.

Un dels enganys en què s'installen és que vostès viuen en la ficció de representar coses que no representen. Ahir mateix, i no és la primera vegada que li ho sento a dir, vostè va atribuir-se la representació de tota una generació. El nom del seu partit, Partit de la Ciutadania, apella una representació universal, encara que ja està vist que el seu univers, diguem-ne, és més aviat escarransit.

L'anterior Govern es va caracteritzar pel patrocini d'una figura retòrica, la metàfora. Vostès, en canvi, aposten per una altra figura retòrica, la sinècdoke; són el partit de la sinècdoke, confonen la part pel tot; confonen part de la ciutadania, i una part molt petita, amb la ciutadania; confonen els interessos d'una petitíssima part de la població d'aquest país amb els interessos generals d'aquest país; confonen les anècdotes amb les categories.

I també s'enganyen sovint quan reivindiquen la política del que interessa a la gent, com si vostès ho sabessin i tota la resta fóssim una colla de marciàns. A la pregunta de quin és el principal problema espanyol, les respostes van ser les següents, del CIS: l'atur, les drogues, la inseguretat ciutadana, el terrorisme, les infraestructures, la sanitat, l'habitatge, etcètera. En els vint llocs –en els

vint llocs— del CIS no hi surt l'Estatut. Això és el que interessa a la gent?

Acabo amb això. Saben què és això? (*L'orador mostra un full.*) És la denúncia que ha presentat la Plataforma per la Llengua a una superfície comercial per no complir la llei de retolació que vam estar tractant ahir. És un formulari de la Generalitat. L'hi llegeixo, eh?, un full de reclamació, capçalera de la Generalitat: «Punt 1. Identificació de l'establiment / Identificación del establecimiento / Main data of the establishment.» Està en tres llengües. On és el problema? Si per denunciar l'incompliment de la llei es pot recórrer en castellà, on és el problema?

Per tant, ja li anticipo allò que vostè s'imagina, i és que nosaltres no acceptarem la seva moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdemont. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, tà manifestar, com non poderie èster per aute costat e de ua auta manera, eth nòste vòt contrari ad aquesta mocion.

Ager debatèrem longament sobre qüestions lingüístiques ena iniciativa que presentèc eth Partit Popular, e jo argumentarè, d'aguesta longa mocion, ua posicion generica, entre d'autes causes perque tanpòc volem que, com se didie hè un moment des d'aguesta tribuna, aguesta qüestion sigue eth motiu de qu'es focus mediatics se centren en aquest moment en un debat qu'ei, cèrtament, un debat inexistent enes carrèrs, enes places, enes pòbles de Catalonha.

Vostè, senyor Rivera, parlava de polititzar la llengua; certament, és una bona pregunta, és una bona qüestió. Qui polititza la llengua? Qui ho fa? Perquè en aquest Parlament, bàsicament, qui polititza la llengua són vostès. I, per altra banda, avui vostès ens vénen a qüestionar si el Govern fa o no fa en qüestions de matèria lingüística. El Govern està complint escrupolosament la llei del Parlament, i vostès estan demanant en aquesta moció que el Govern no compleixi la llei, una cosa, per altra banda, insòlita, perquè les lleis han estat aprovades per una àmplia majoria d'aquest Parlament i tenen un ampli consens dels representants de la societat catalana. Per tant, ens sembla que no és una qüestió que sigui en aquest moment objecte del tremendisme que vostès practiquen.

Vostès tenen un objectiu, si volen, que és el de modificar la legislació vigent en matèria lingüística. Doncs, bé, el camí no era una moció; segurament vostès han de presentar una iniciativa legislativa i, per tant, fer les reformes que consideren oportunes; doncs, en aquell moment les debatrem.

Nosaltres ho vam dir ahir. Aquest és un debat on tenim les idees molt clares, i, per tant, no ens fa cap por parlar-

ne. I parlar-ne des de la serenor i des de la tranquil·litat. És a dir, Catalunya és un país bilingüe, trilingüe en el cas de l'Aran, i nosaltres ens reconeixem en aquesta diversitat interna i en el valor acumulat de ser un país que comparteix llengües amb una absoluta harmonia.

Vostès volen un país compartimentat en funció de la llengua que parli cadascuna de les comunitats. Doncs, per nosaltres, ja li ho dic ara, aquest no és el model. Nosaltres defensarem la llibertat de les persones en el seu dret d'utilitzar en els àmbits privats la llengua que vulguin; defensarem amb absoluta fermesa la no-discriminació per cap motiu lingüístic, i defensarem el dret, també dels pobles, el dret de les comunitats a preservar aquelles llengües que estan en una situació de minorització i que, per tant, necessiten el recolzament decidit de les administracions per no desaparèixer, perquè ho vam dir ahir i ho hem de repetir avui, les llengües són un patrimoni de la humanitat, no només dels catalans i dels aranesos, són un patrimoni de la humanitat. I, per tant, l'hem de defensar, l'hem de preservar i en aquesta tasca estem.

Fer tremendisme en aquesta qüestió, utilitzar..., i potser no era la seva intenció, però a nosaltres també ens va semblar, en el seu discurs d'ahir, que utilitzava una *sòrta* d'amenaça camuflada contínuament respecte als temes de llengua. Nosaltres creiem que no és... (*Pausa.*) No, no era el seu cas, era el d'un company seu de partit; fins i tot amb algunes aproximacions desafortunades al col·lectiu de persones que es dediquen o que treballen en temes de llengua. Potser no era la seva intenció; jo vaig acceptar les seves excuses després. Però en tot cas ens sembla que aquest no és el camí; el camí, en un tema tan sensible com la llengua, és justament el camí del debat assossegat, del debat tranquil; parlar-ne, de les coses.

I nosaltres els demanem que no s'enroquin; no s'enroquin ni en la seva actitud, ni en el seu discurs; surtin del tremendisme que practiquen en aquest moment en els temes de llengua; deixin els ressentiments. Parlem de les convencions socials que hem d'adoptar per millorar la cohesió lingüística en el nostre país, fem que aquest sigui un país de persones que poden interactuar en tres i quatre llengües diferents, si convé.

I, escolti'm, és veritat que si agafen aquesta actitud potser perdran el favor d'algunes emissores incendiàries que en aquest moment, doncs, fan d'aquests discursos el seu eix central de comunicació, però estic segur que el país els ho agrairà.

Gràcies.

Votarem en contra, òbviament, d'aquesta Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, diputades, bé, el diputat convergent Carles Puigdemont alludia a la pinça lingüística, ahir i avui; aquí la tenim, la segona part.

Els seus còmplices, doncs, ja sabem que són el Partit Popular.

Miri, el posicionament del nostre grup parlamentari a la moció que avui presenten és clarament de rebuig, com poden imaginar, ja que amb el contingut d'aquesta el que fan és instar el Govern i les administracions públiques que incompleixin allò que disposa el marc legal vigent pel que fa als usos lingüístics.

El que acostuma a fer el poder legislatiu és controlar i fiscalitzar que l'actuació de l'Administració s'adeqüi a la legalitat i no pas instar que la vulneri. I si el que volen, com ja els han dit, és canviar o impulsar un canvi del marc normatiu vigent, el camí adient, doncs, no és una moció sinó una proposició de llei.

Els argumentaré alguns dels punts que vostès demanen. Demanen que l'Administració catalana garanteixi les comunicacions i notificacions en les llengües oficials. Mirin, l'Administració de la Generalitat compleix escrupolosament el marc legal vigent pel que fa al garantiment i respecte dels drets dels ciutadans a fer la tria de la llengua oficial en què es volen relacionar amb l'Administració.

I ho fa, com no podia ser d'una altra manera, en funció del que disposa la Llei de política lingüística, el seu article 10, que, per si no el recorda, li'n faig memòria. Diu: «En els procediments administratius tramitats per l'Administració de la Generalitat i les administracions locals s'ha d'emprar el català, sense perjudici del dret dels ciutadans i ciutadanes a presentar documents, a fer manifestacions, i si ho sol·liciten, a rebre notificacions en castellà.» Per tant, la norma és molt clara en aquest sentit. El seu problema, el que passa, és que no els agrada el contingut de la norma, que és molt diferent que s'estigui incomplint aquesta norma.

La llei preveu la possibilitat de presentar documentació i fer manifestacions en una altra llengua oficial diferent del català, però la Llei de política lingüística, que va aprovar aquest Parlament i que serà vigent fins que aquest Parlament no vulgui canviar-la, expressa, de forma clara i inequívoca, que la notificació en llengua oficial diferent del català ha d'anar acompanyada d'una sol·licitud del ciutadà i no pas el fet que hagi presentat documentació en castellà.

També ens diuen que demanen la retolació dels edificis, la senyalització viària i els topònims en totes les llengües oficials. Li recordo novament allò que diu la Llei de política lingüística: parla de redactats, almenys, en català. I li recordo que tant la mateixa llei com l'Estatut d'autonomia declaren que la llengua pròpia de Catalunya és el català, i per tant la retolació exterior de l'Administració de la Generalitat és en català.

En la senyalització viària al·leguen motius de seguretat. Mirin, senyors, se'ls veu el llautó, perquè vostès bé saben que la senyalització viària, per motius de seguretat, perquè sigui compresa per tothom, el que fa és utilitzar pictogrames. I pel que fa als topònims, d'acord amb la normativa vigent, tenen una única forma oficial, la catalana, a excepció de la Vall d'Aran, on tenen l'aranesa.

Pel que fa a la retolació i etiquetatge de les empreses privades, es respecta la llibertat de l'elecció d'acord amb

els mínims legals establerts, de manera que, si a més del català, el comerç vol retolar en castellà, en xinès o en àrab, té llibertat absoluta per fer-ho, i l'etiquetatge sol estar regulat en determinats productes amb denominació d'origen, on, a més del català, també no obsta afegir-hi les altres llengües que vulguin.

Demanen la supressió de les oficines de garanties lingüístiques i alhora la creació d'un organisme que vetlli pel respecte als drets lingüístics. Miri, aquest organisme públic ja hi és i s'anomenen «oficines de garantia lingüística», i el que fan les oficines de garantia lingüística doncs és això: l'atenció a les consultes sobre drets lingüístics. I aquestes oficines, ha de saber –per enèsima vegada li ho repeteixen ja en aquesta cambra– que no tenen potestat sancionadora, no posen multes. El règim sancionador per incompliment de disposicions lingüístiques té rang de llei i està a l'Estatut del consumidor, i el Parlament no pot instar el Govern a derogar determinats preceptes d'una llei.

I, per últim, demanen promoure l'aprenentatge del català per als funcionaris amb destinació a qualsevol Administració de Catalunya. Miri, l'Escola d'Administració Pública sempre té una oferta de cursos per al personal de l'Administració de l'Estat, de justícia i fins i tot de l'exèrcit. I conforme al marc estatutari vigent, qui ha de garantir que els seus funcionaris tenen la capacització lingüística necessària per poder, doncs, fer efectiu el dret dels ciutadans a ser atesos en les diferents llengües oficials és l'Estat. Per tant, doncs, li reitero el nostre rebuig a la moció presentada. A Catalunya es poden emprar, i de fet s'utilitzen totes les llengües oficials i aquí no hi ha cap incompliment o vulneració de la norma, el que passa és que no els agrada el contingut de la norma. Presentin una proposició de llei...

El vicepresident primer

Senyora Gomà...

La Sra. Gomà i Pons

...encara que no crec que ho facin atès el seu sectarisme lingüístic, afortunadament minoritari. I si resulta que el que són...

El vicepresident primer

Senyora Gomà, ha acabat el temps.

La Sra. Gomà i Pons

Sí, ara acabo. Si resulta que el que són és uns defensors de les llengües, benvinguts, però defensin la llengua oprimida, no la opressora, si us plau.

El vicepresident primer

En nom del Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no sé, honorable conseller què pensarà vostè de l'afirmació que s'acaba de dir en aquest Parlament, que la llengua castellana és una llengua opressora. Estic segur

que no ho comparteix. En qualsevol cas, deixi'm que lamenti que vostès estiguin governant amb gent que pensa això d'una llengua que és oficial a casa nostra.

Mirin, la moció que presenta el Grup Mixt, el grup de Ciutadans - Partit de la Ciutadania, és una moció que, excepte en el punt 14, que nosaltres ja li diem que no li votarem, perquè creiem que això s'ha de defensar en els tribunals i no creant garanties o oficines, com han fet els membres del govern, li donarem suport, no?, a la resta de punts, i ho farem perquè, sincerament, creiem que són punts carregats de sentit comú. És a dir, no entenc, de veritat, perquè les persones que han intervingut es posen tan neguitoses davant d'aquesta moció. Escolti, miri, ja sap que nosaltres hem recorregut l'Estatut al Constitucional però és que, si miren l'article 33 de l'Estatut, diu: «Els ciutadans tenen el dret d'opció lingüística. En les relacions amb les institucions, les organitzacions i les administracions públiques, a Catalunya totes les persones tenen dret a utilitzar la llengua oficial que elegeixin. Aquest dret obliga les institucions, organitzacions i administracions públiques, inclosa l'Administració electoral a Catalunya i en general les entitats privades que en depenen quan exerceixen funcions públiques.»

Escolti, amb aquest Estatut, amb aquest article aquesta moció està plena de sentit, perquè està dient el mateix que diu l'Estatut d'autonomia. Clar, vostès ho interpreten com els dóna la gana, com sempre, i per tant, parlen de llengua opressora, llengua oprimida. No és aquest el debat, i no volem entrar en aquest debat. Vostès..., el punt 7 de la moció, per exemple, diu: «La publicitat institucional s'ha de presentar almenys en català, castellà i occità.» Escolti, això és el bilingüisme o el trilingüisme pur. Per què una llengua sí i l'altra no? Per què no totes? On està el problema? Per què demanem a l'Administració general de l'Estat, al Govern d'Espanya... —no hi ha cap mena de por a dir «Espanya», ja sé que a vostès, senyors de Convergència i Unió, els pot sortir una mica allò que en diuen un *sarpullido*, però no passa res de titllar les coses pel seu nom, no?

Per tant, el Govern d'Espanya, vostès diuen: «És que ha de fer les campanyes a Catalunya en català.» És clar que sí —és clar que sí. Però escolti, per què no volen que la Generalitat faci campanyes a Catalunya també en castellà? Vostè, senyor Puigdemont ens acusava abans de dir: «No, és que vostès enganyen, el Grup Popular enganya.» Escolti, qui enganya és vostè —qui enganya és vostè—, perquè vostè —ja sé que també està fent mèrits aquests dies perquè vostè vol presentar-se com a cap de llista del seu partit a l'alcaldia de Girona i prou problemes tindrà, no?, i per tant s'ha de fer notar, no?—, però, vostè diu: «No, és que el Partit Popular enganya perquè volen treure el tema de la llengua quan no hi ha...» Escolti, vostè s'adreçarà als seus electors només en català, en aquesta campanya municipal, o utilitzarà el castellà, perquè del que es tracta és de guanyar uns vots? És clar, ho dic perquè el senyor Mas es va adreçar també en aquesta última campanya en castellà a determinats ciutadans, no? Per tant, anem en compte quan es fan determinades afirmacions i després, en l'ús de la pròpia imatge, en el seu cas, doncs, fa el contrari del que predica.

En qualsevol cas, jo, senyora diputada d'Esquerra Republicana, els recomano un llibre: es diu *El fantasma de la mort del català*, és d'un tal Miquel Pueyo, que suposo que vostès coneixen, perquè és el secretari de Política Lingüística del Govern de Catalunya, i quan vostès fan aquesta apel·lació que s'ha de protegir el català perquè el català s'ha de protegir, perquè una llengua opressora, l'altra oprimida..., miri, diu el llibre: «Afirmar que al català li queden quatre dies de vida és induir la bona gent de la nostra àrea lingüística a tirar el barret al foc. No seria més sensat foragitar el fantasma de la mort del català i confiar més en el país i en els seus ciutadans?» Tinguin-ho en compte, vostès no confien en els catalans, no es refien dels catalans, no tenen confiança en el país ni en la seva gent.

I acabo, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'excusa de protegir el català per evitar que desaparegui, castigant el castellà, no és una bona excusa —no és una bona excusa. Miri, si altres en la nostra història haguessin fet això, avui, senyores i senyors diputats, no estaríem parlant en català en aquesta tribuna ni en aquest Parlament. Estarien tots plegats parlant en llatí.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Senyor Puigdemont, em demana la paraula, per quin motiu?

Per al·lusions. Li donaré trenta segons, a pesar que vostè comprendrà que en una moció tots els que intervenen es fan al·lusions, perquè si no seria un diàleg de sords.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Molt bé.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Ha alludit directament la persona, ha parlat de la meua biografia i del meu capteniment amb relació a les llengües. Només li diré, a títol, diguéssim d'inventari, que jo faig catalanisme en moltes llengües, no només en català; en castellà i també en anglès.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. El Grup Mixt fa com el cardenal Cisneros, que quan se li van acabar els arguments, i intuïnt que el seu interlocutor tenia la raó, el va convidar, obrint les cortines del balcó, que mirés què hi havia en el pati del palau: un munt de canons de moltes polzades. Vostès vénen al Parlament de Catalunya i presenten les seves credencials: set canons per banda i tots plens de pólvora sorollosa.

Després de tants anys de l'any de construcció de Catalunya, vostès vénen a presentar-nos aquestes credencials. Ens ensenyen l'arsenal del seu patrimoni polític, i ho fan al parc de la Ciutadella. Han de recordar, però, que la Ciutadella ja no és un lloc de guerra, que només en té el nom, i el nom guarda la memòria. I ho fan just en el Palau del Parlament, és aquí que presenten els seus canons, però el Palau del Parlament fa molts anys que va deixar de ser un polvorí i l'hem convertit en la catedral de les paraules. Vostès, parlen d'igualtat de les llengües i se'n fan els abanderats, però no tenen cap mena d'escrúpols a presentar-nos una moció amb una sintaxi torturada. És una sintaxi *ecce homo*. Si això ho haguesin fet en castellà, vostès mateixos se'n sentirien avergonyits. Què no hi ha serveis de correcció? Si vostès canvien d'actitud, jo mateix estic disposat, i en seré feliç, a fer-los classe.

La moció que presenten no és pas la via per canviar les coses. Llegeixin-se, revisi'l, si és el cas, revisin-lo, Montesquieu i el seu esperit de les lleis. No podem exigir que l'executiu incompleixi les lleis que nosaltres mateixos, nosaltres mateixos hem determinat d'obligar a l'executiu que les compleixi. El problema de vostès, que és el problema de Catalunya, ja és el problema de Catalunya, però fonamentalment és el problema de vostès, és que a Catalunya no la comprenen, no la volen comprendre. I qui no comprèn allò que ha de ser estimat, mai no estimarà allò que no comprèn ni vol comprendre.

Vostès no comprenen el valor de la diversitat cultural, lingüística de Catalunya. No comprenen el valor dels processos històrics que ens han conduït, amb dolor, amb alegria, a fer d'aquest poble, que té expressions molt diverses, i és la seva riquesa, un sol poble. La seva joventut, no els exonera. La seva joventut política, la seva joventut personal no els exonera del desconeixement de l'esforç que ha significat per a moltes generacions que han parlat llengües distintes la construcció d'una sola comunitat.

Vostès no saben l'alegria que tenen les àvies i els avis quan coneixen que els seus néts i les seves nêtes s'expressen perfectament no només en castellà sinó en català, en anglès, en francès. Quina nació –podem dir-m'ho?– ha estat tan generosa i tan sàvia que ha fet de la convivència lingüística i cultural un exemple, tot un exemple. Diguin-me una altra nació que hagi experimentat tanta generositat i que l'hagi experimentat amb tanta saviesa? No vinguin, no vulguin venir aquí a desconstruir això que hem bastit sàviament i santament. Sàpiguen que no hi ha cap honor en l'enderroc d'una comunitat. No hi ha cap honor en l'excitació de les passions civils. La glòria és reservada als pacients arquitectes que construeixen els pobles. No creguin que se'n sortiran. Tenim un país cohesionat, savi, culte, madur, que s'expressa en llengües distintes, en aquest Parlament i en el parc de la Ciutadella, on parla en castellà, en català, en japonès, en anglès, de les cuïtes de la vida. Tenim un poble madur, no el vulguin desconstruir. No hi ha lloresers per als que desconstrueixen els pobles.

Votarem, sens dubte, en contra de la seva moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pané. (Pausa.) Senyor Rivera, per què em demana la paraula?

El Sr. Rivera Díaz

Per unes quantes al·lusions. Ja que han sigut diverses, doncs m'agradaria tenir com a mínim...

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. Rivera Díaz

Molt bé. Primer, dir que les *Homilies d'Organyà*..., o el discurs que ha fet el senyor d'Iniciativa, pensava que estava parlant d'una religió i era una llengua. Però en qualsevol cas, el que sí que els demanaria en aquesta cambra és que no parlin d'«opressors» ni de «llengües oprimides», que aquí parlem de drets de ciutadans que estan allà fora al carrer i que per sort són molt diferents a les posicions sectàries que s'han manifestat en aquesta cambra envers el nostre partit, que representa quasi cent mil votants a Catalunya, que estan avui aquí representats i que sens dubte vostès, amb la seva actitud, hauran de passar comptes d'aquí a portes enfora d'aquest Parlament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem aquesta moció a votació.

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat votació separada del punt 14. Per tant, en primer lloc votarem la moció, llevat del punt 14.

Comença la votació.

Aquesta part de la moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 115 vots en contra.

Votarem, ara, el punt 14.

Comença la votació.

També ha estat rebutjat per 3 vots a favor i 124 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 302-00015/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques en matèria de joventut, presentada pel Grup Parlamentari del Partit popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades i senyors diputats, anem a prosseguir amb la moció. Prego silenci. Té la paraula, senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, els que es queden i els que se'n van, senyora consellera, aquesta és una moció, després de la interpellació que vam tenir l'altre dia, jo crec que molt constructiva. Una moció que vol fer pinya, que vol proposar, que vol ajudar a fer les polítiques de joventut, tan necessàries al nostre país. Jo, consellera, li dic que em vaig quedar preocupat després de la interpellació perquè jo li vaig demanar coses concretes. I, un exemple, quan jo li vaig dir: «Escolteu, les polítiques d'habitatge són molt importants», vostè em va dir: «Això li ha de dir al conseller d'Habitatge.» Això no és la interdepartamentalitat que volem en les polítiques de joventut. Hem de veure les polítiques de joventut com un tot i hem de veure el que és més important. Vam criticar a la interpellació que les polítiques de joventut 2003-2006 s'havien caracteritzat per la manca de criteris clars; no tenim una llei de polítiques de joventut, no tenim una llei d'associacionisme juvenil, vam passar tres anys per revisar un pla nacional de Catalunya que ja havia estat aprovat per tothom l'any 2001. És a dir, no tenim uns criteris clars en el que era la política de joventut.

Però si no hi havien uns criteris clars en política de joventut, menys encara hi havien uns criteris clars en el que és el més important avui en dia per a la joventut de Catalunya, qualsevol de les joventuts de Catalunya, que és l'emancipació; l'emancipació, que ha de ser la Política, amb majúscules, de joventut. Per això dic que la nostra moció avui ve a construir, no a destruir; ve a posar una mà estesa.

Però quines són les principals preocupacions i els principals problemes que tenen els joves avui en dia per a l'emancipació? Primer, que l'ocupació juvenil ens l'hem de prendre seriosament i ha de ser una política de tots els agents econòmics de Catalunya. El primer que vostès van fer va ser aturar el pacte per a l'ocupació juvenil, que va ser un pacte que estava inclòs al Consell Nacional de Catalunya i el van substituir pel no-res. Nosaltres proposem recuperar aquest esperit.

La temporalitat. La temporalitat és el principal problema. Quan vostès van arribar estava al 46 per cent i ara hem arribat un altre cop al 49 per cent. Nosaltres proposem mesures per aturar la temporalitat. El pla d'ocupació, el principal problema que diu quan parla de la joventut és –imagini's!– l'atur de llarga durada; aquesta no és la prioritat per als joves. Adaptar els nostres plans d'estudi a la realitat. Per això li proposem convenis amb les universitats per veure quina és la realitat, quines són les demandes del mercat i poder, per tant, adaptar aquests plans d'estudi a aquestes necessitats reals professionals.

Aplicar mesures d'assessorament; no només les oficines d'emancipació, sinó que també les oficines d'assessorament estiguin dintre les universitats i dintre de la

formació professional, perquè doni un tot, formació i també ocupació.

Impulsar els emprenedors. Hem perdut 0,7 punts d'emprenedors a Catalunya, joves, en aquests tres anys, i és important recuperar-los també a un pla que vostès diuen que han fet però que és inexistent.

Però també hem de parlar d'habitatge. Abans deien que era la política d'habitatge la gran absent. Vostès prometien 42.000 habitatges, 24.200 per a joves. I la realitat és que només han fet 920 habitatges de lloguer per a joves en els darrers tres anys. Per això li diem: «Escolteu, hem de fer habitatge, i que el 50 per cent de l'habitatge que es faci sigui de lloguer per a joves.»

Afavorir l'accés al primer habitatge. Això és importantíssim. Per això volem augmentar aquestes taxes d'emancipació, que vostès ens venien a la campanya electoral com una gran victòria. Ens deien: «És que ha augmentat 7,6 punts la taxa d'emancipació.» Però no fem trampa; ha augmentat, sí, però també ha augmentat l'edat d'emancipació: abans era vint-i-vuit anys i ara estem als vint-i-nou anys. Ens allunyem absolutament d'Europa –ens allunyem absolutament d'Europa. De res serveix que augmenti la taxa d'emancipació si augmenta també l'edat per emancipar-se.

Afavorir el mercat de lloguer. Això és bàsic. S'ha apujat el lloguer a Catalunya els darrers tres anys un 43 per cent. Hem d'afavorir també mesures perquè el jovent tingui accés al mercat de lloguer. Reduir l'impacte de l'apujada dels tipus d'interès hipotecaris. Vostè sap, vostès saben que la majoria de joves, com la majoria de ciutadans, tenen hipoteques variables, el 90 per cent. Quan vostès van arribar estava al 2,3 per cent l'Euribor. Ara està al 4 per cent. Aquest impacte, que alguns han calculat en més de 800 euros l'any, hem de posar mesures perquè aquest impacte, sobretot per als joves, sigui menys.

I també una millor planificació d'habitatge; el sòl públic. No es pot seguir venent el sòl públic per finançar els ajuntaments. I sobretot hem de planificar molt millor el nostre territori perquè tinguem habitatge. Hem de posar plans d'habitatge i hem de complir amb l'habitatge que diem que posem.

Per tant, és una moció, jo ho crec, constructiva. Una moció que pretén posar les bases per començar a parlar del que realment importa als joves i les joves a Catalunya, que és la seva emancipació i la seva llibertat com a persones.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyora consellera, gràcies també per assistir en aquest debat. Bé, ens posicionem sobre la moció presentada pel Partit Popular en matèria de polítiques de joventut, però volem parlar primer de l'origen d'aquesta moció,

per tant, de la interpellació que es va produir en el darrer Ple en aquest Parlament respecte a aquestes polítiques de joventut. Una interpellació que a nosaltres ens va deixar francament decebuts i preocupats per la poca concreció que hi va haver i per un discurs ple de generalitzacions que es va produir per part, en aquest cas, de la consellera d'Acció Social i Ciutadania, la senyora Carme Capdevila.

La principal conclusió que vam poder treure d'aquest debat és que les polítiques de joventut s'han de fer de forma interdepartamental, de forma interinstitucional i amb participació jove. Enhorabona!, això ja ho vam descobrir fa molts i molts anys i ho vam redactar tots plegats, per impuls del Govern de Convergència i Unió però amb l'acord de tot el Parlament de Catalunya, en el Pla nacional de joventut de l'any 2001. Per tant, aquests criteris, celebrem que siguin criteris que en aquests moments encara siguin vigents i que funcionin en el marc del desenvolupament de les polítiques de joventut. Però hem de fer un pas més; no ens podem quedar amb la teoria. Hem d'aplicar d'una forma pràctica aquests tres criteris.

Criteris que el Govern ha d'assegurar i que creiem que en aquests moments, per la ubicació que té la Secretaria de Joventut dins del Govern, no s'asseguren. Nosaltres creiem, i així ho hem defensat i ho continuarem defensant, que la Secretaria General de Joventut hauria de formar part de l'organigrama del Departament de la Presidència, perquè és des d'allà, és des d'aquest departament, és des d'aquesta estructura on es pot garantir la transversalitat de les polítiques de joventut, on es pot garantir que els diversos departaments de la Generalitat, que tenen l'obligació de promoure les polítiques de joventut, sota la coordinació de la Secretaria General, ho puguin fer d'una forma eficaç.

Fixin-se, en tres anys la Secretaria General de Joventut ha canviat quatre vegades de departament: conselleria en Cap, Departament d'Educació, conselleria Primera i conselleria d'Acció Social i Ciutadania. Només amb l'esforç que requereix canviar el capçalera d'aquests quatre departaments ja perdem molta energia i molts recursos. Error. El que hem de fer és que la Secretaria General de Joventut pengi del Departament de la Presidència per garantir, doncs, la transversalitat de les polítiques.

Una transversalitat que, a més a més, en aquest cas la consellera ha de poder garantir, encara que sigui la consellera d'Acció Social i Ciutadania. No pot dir, com deia fa un moment el diputat del Partit Popular, senyora consellera, en el seu debat: «Aquesta seria potser una interpellació que hauríem de dirigir més aviat, potser, a un altre departament», referint-se al Departament d'Habitatge, quan el diputat la interpellava respecte a temes d'habitatge. La consellera d'Acció Social, que en aquests moments és la consellera de Joventut del Govern, ha de poder explicar fil per randa què és tot el que està fent aquest Govern en matèria d'habitatge per a la gent jove, i no pot tirar la pilota a una altra teulada; ha de poder explicar-ho.

Hi ha alguns elements importants que, a més a més, avui ens amoinen respecte a aquests criteris d'interinstitucionalitat i de participació jove. Mirin, avui encara no han

sortit les bases per a les subvencions per als plans locals de joventut i per als plans comarcals de joventut. I això no és interinstitucionalitat, això és un retard clar que fa que els ajuntaments ens trobem amb una certa complicació a l'hora de dissenyar les polítiques de joventut per a aquest 2007 que ja hem començat fa tres mesos, més de tres mesos. Avui les associacions juvenils, que aquest any toca renovar convenis amb les associacions, doncs resulta que no saben com es plantejarà la renovació als convenis. I mentrestant els dies passen i mentrestant la feina es va fent sense, en aquest cas, la complicitat de la Secretaria General de Joventut. Per tant, si volen fonamentar la participació jove, la interinstitucionalitat i la interdepartamentalitat, facin-ho com toca.

Referint-me ara íntegrament al text de la moció, miri, senyor López, crec que aquesta moció que vostè ha plantejat fa una anàlisi que és correcta però proposa una solució que en molts casos nosaltres no hi estem del tot d'acord. Vostè ha agafat el seu programa electoral, ha fet un «copia, enganxa» a la moció... –que està molt bé, és molt legítim, només faltaria!–, però en alguns plantejaments hi estem d'acord, en d'altres no hi estem pas d'acord.

Parla de qüestions referides al pacte per a l'ocupació juvenil, que es faci un segon pacte. Nosaltres creiem que el que hi ha és vigent; s'ha d'actualitzar i, en tot cas, treure del calaix. Parla d'estratègies en matèria de formació, que algunes les compartim, però, per exemple, no parla de polítiques de beques, quan el Tribunal Constitucional ja l'any 2001 va reconèixer a Catalunya la facultat de poder exercir en matèria de beques. Parla d'empresadors: cal que el Govern s'hi impliqui a fons –acabo, senyor president. Parla de mesures de foment de l'habitatge de compra, de lloguer. Nosaltres creiem que algunes de les propostes que fa no són en la bona direcció. Creiem que n'hi ha d'haver d'altres que plantejarem en els propers dies, com per exemple fer que les borses d'habitatge siguin més útils per als propietaris i, per tant, es posin més pisos de lloguer ampliant els criteris i ampliant els anys de garantia per als propietaris.

Bé, com veu...

El vicepresident primer

Senyor Batalla...

El Sr. Batalla i Siscart

...–acabo, senyor president–, podem compartir l'anàlisi de la realitat, fins i tot algunes estratègies, però no totes les que vostè proposa. Per aquest motiu, atès el plantejament de perdigonada que vostè fa amb la seva moció, hem decidit no esmenar-li i girar-li com un mitjó la moció, sinó respectar el seu posicionament i abstenir-nos en les seves propostes.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats, senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Batalla. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, faig la meua primera intervenció des d'esta tribuna per tal de fixar la posició del meu grup parlamentari amb relació a la Moció sobre polítiques en matèria de joventut, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Ja els avanço que el nostre vot serà contrari, serà de rebut, per tres motius clars. El primer, crec que claríssim, el Govern ja treballa en molts dels camps als quals fa referència, i remarco la paraula «Govern» perquè sincerament ara sí que s'apliquen polítiques verdaderament interdepartamentals i amb un funcionament transversal de tots els departaments implicats, sempre des de la coordinació de la Secretaria General de Joventut.

El segon argument també és molt clar. Les mesures que es proposen en la moció responen al *seu* model de polítiques de joventut, un model que no compartim en molts aspectes, com tampoc vostè compartix algunes de les nostres propostes.

I el tercer argument, no menys important. Algunes de les propostes no depenen ni del Govern català ni fins i tot de cap altra administració pública, sinó del sector privat.

Mire, és cert, ens hem passat mesos revisant el Pla nacional de joventut, primer perquè el mateix pla preveia la seua revisió, i segon, molt important, perquè tenim els criteris clars. El concepte del que han de ser les polítiques de joventut..., fins fa poc es feien quasi exclusivament sobre el lleure, l'oci i l'associacionisme, i ara podem parlar ja i treballar sobre problemes reals dels i les joves del nostre país. Treballem des d'una perspectiva global i planificant i executant polítiques en matèria de formació, de treball i ocupació, d'emancipació, habitatge, participació, i també d'oci, lleure i associacionisme. A part, calia també adaptar el pla a la profunda transformació que ha sofert el nostre país en els darrers anys.

Menciona concretament, la moció presentada pel Grup Parlamentari Popular, l'ocupació i l'habitatge, precisament dos dels àmbits d'actuació que fins fa poc no s'inclouen com a polítiques de Joventut –amb majúscula– i al lloc on els tocava.

Crec sincerament que la consellera d'Acció Social i Ciutadania va exposar clarament els compromisos del Govern i també va concretar alguns punts, com per exemple la llei de polítiques de joventut per a finals de 2007, principis de 2008, que serà un instrument clau, una llei que implique totes les administracions públiques catalanes i el conjunt de la societat civil, i que atindrà les necessitats específiques dels i les joves del nostre país.

El Govern d'entesa s'ha compromès també a impulsar un pla per a l'emancipació juvenil i consta com a actuació destacada dins de l'àmbit de la cohesió social per al Pla de govern 2007-2010, recentment presentat, l'impuls de l'acord nacional per a l'ocupació juvenil. És una de les línies en què es basa el nostre model de polítiques d'accés al món del treball per a la joventut. Un acord que cal treballar molt des del Govern, també amb les organitzacions sindicals i empresarials i tots els agents

econòmics i socials, per tal que els joves no continuen encapçalant les taxes d'atur i que la seva ocupació i treball siga també de qualitat, principalment mitjançant la conversió de contractes temporals en fixos i garantint també la correspondència entre el nivell de formació i el lloc de treball al qual s'accedeix.

Les mesures, per tant, són clares. Per exemple, el foment de l'autoempresa, com a estratègia bàsica per a la creació de treball; el foment de l'esperit emprenedor des de l'escola, mitjançant experiències d'empresa social; l'actuació de mediadors o dinamitzadors laborals, i també, per exemple –una altra mesura importantíssima–, potenciar la formació professional, un punt del qual la seua moció no en fa referència. I en este camp hem d'avançar encara moltíssim.

En esta línia, cal continuar també fomentant la cooperació en los ajuntaments i els ens locals amb vista a identificar les necessitats de cada municipi, de cada comarca, perquè Catalunya és molt diferent depèn d'on es mire, però també són molt diferents les necessitats dels i les joves del país depèn d'on es visca. I crec realment que en matèria de polítiques de joventut el camí iniciat els darrers anys, en la darrera legislatura concretament, ja no té marxa enrere, és el bon camí, i serà el camí que donarà resposta a les necessitats reals dels joves i les joves del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ventura. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera... Senyor López, que es parli de polítiques de joventut en aquesta cambra és una bona notícia. Crec que això ho compartim. Avui en parlem. Avui en parlem, però ja fa setmanes que portem parlant, i ja ho hem fet les setmanes anteriors. Es va fer en el debat d'investidura, en debats sobre diversos projectes de llei. Es va fer en el debat del Projecte de llei pel dret a l'habitatge, o el del Consell Català de Relacions Laborals. I se n'ha parlat, de les condicions de vida dels i les joves en totes aquestes qüestions, perquè l'emancipació i la participació plena dels joves en aquesta societat necessiten unes polítiques transversals, és a dir, la participació de tots els departaments del Govern. Una transversalitat que ha de contemplar la integralitat de les polítiques que afecten els joves.

I la seva moció –i em sap greu dir-ho, senyor diputat–, aquesta visió completa i integral que és necessària és inexistent. Vostè ens parla d'ocupació i habitatge, dos elements que coincidirem que són fonamentals en l'emancipació dels i les joves. Però s'oblida fonamentalment de l'educació. No ens parla de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, no proposa una millora de la formació professional; només proposa realitzar determinats estudis sobre l'adaptació d'algunes qüestions al mercat laboral. Però només això. S'oblida de la participació juvenil, de l'associacionisme juvenil, amb tota aquesta bateria de propostes.

En realitat, el que estem debatent avui aquí no és una moció, políticament, sinó que és el programa electoral de joventut del Partit Popular. Un programa que considerem incomplet, indefinit i que en molts casos no beneficia significativament les condicions de vida dels i les joves. De les vint-i-nou propostes que vostè proposa, no n'hi ha cap de significativa sobre educació, no n'hi ha cap sobre participació, no n'hi ha cap sobre salut, no n'hi ha cap sobre mobilitat juvenil. A part d'aquestes mancances del seu programa electoral, de les 29 propostes que realitza n'hi ha 6 que han estat anunciades pel Govern, n'hi ha 9 que ja es porten a terme i n'hi ha 10 que no afavoreixen l'emancipació dels i les joves, com per exemple centrar les ajudes de l'habitatge en els propietaris i no en els arrendataris, com afavorir la compra davant el lloguer i..., etcètera.

I atenció, hi ha quatre propostes que pretenen que el Govern de la Generalitat faci polítiques que no són de la seva competència. El Partit Popular, que ha abominat l'Estatut de Catalunya per intervencionista i fragmentador de la unitat de la seva nació, la nació espanyola, ara proposa en l'àmbit de les polítiques de joventut tres propostes on demanen modificacions a les cotitzacions de la Seguretat Social, unes polítiques que determina l'Estat. I és més, el Partit Popular demana a la Generalitat que impulsi hipoteques joves, és a dir, demana al Govern que actuï com a agent hipotecari. Venint aquesta proposta d'un partit que acusa aquest Govern d'intervencionista, és sorprenent, o potser millor, és contradictori.

I un cop manifestada la inconveniència d'aquesta moció, permeti'm, senyor diputat alguns apunts sobre la interpellació que va protagonitzar vostè al Ple passat. En aquella interpellació vostè es queixà de moltes coses. Deia que havíem tardat massa a revisar el Pla nacional de joventut, quan en realitat la data de la revisió venia marcada pel mateix pla, i és la data en què es va complir, com molt bé ha apuntat la diputada del Partit Socialista.

Vostè opinava que la llei –la futura llei de polítiques de joventut– serà un topall, i crec que això és poca ambició; una llei mai pot ser un topall, ha de ser un punt de sortida, mai un punt d'arribada. Considerava que no era útil la creació de l'agència catalana de serveis a la joventut, que permet un mecanisme més àgil per afrontar les polítiques actives en matèria d'emancipació i participació juvenil. La joventut és una realitat canviant, i una administració eficaç necessita eines àgils per fer polítiques útils en aquesta realitat canviant. Va dir que trobava a faltar que no s'hagués impulsat la llei d'associacionisme educatiu. Doncs va haver-hi treball des de la Comissió d'Educació amb una proposta d'estructuració de la llei. Precisament aquest dimarts el Consell Nacional de la Joventut ens va convidar a un debat sobre la proposta de tirar endavant la llei d'associacionisme educatiu, on vam trobar a faltar un representant del Partit Popular.

Davant d'aquest programa electoral, contraposem la nostra proposta. Una proposta que està expressada en l'acord programàtic de l'Entesa Nacional pel Progrés, que va explicar llargament la consellera. Una proposta que està incorporada i que impregna tot el pla de govern, que anuncia importants passos endavant, com el

pacte per l'emancipació juvenil, l'acord nacional per l'ocupació juvenil o la llei de polítiques de joventut. Una proposta basada en la valentia i la fermesa a ajudar els joves en el seu camí cap a l'emancipació.

Senyor López, tots volem ajudar l'emancipació dels i les joves i estem convençuts que vostè i el seu grup també. Per tant, li demanem que doni suport a les nostres propostes, que doni suport a la transferència immediata a la Generalitat de la Inspecció de Treball que preveu l'Estatut, que vostès han portat al Tribunal Constitucional, per reduir la sinistralitat en el treball. Que doni suport a la llei per al dret a l'habitatge, que fomenta el lloguer i estableix un pla de suport i ajudes als i a les joves. Això és la transversalitat en polítiques de joventut.

Davant d'un programa electoral, senyor López, un programa de govern. El podrà comprovar, aquest programa de govern, el proper dia 27 amb la compareixença de la consellera i el secretari de Joventut.

Per aquestes raons, no podem fer altra cosa que rebutjar aquesta moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Aragonès. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, honorable consellera... Miri, senyor López, abans de començar, demanar-li que no ens vingui a nosaltres a parlar de consens, quan ens proposa el seu programa electoral, tal com és, no?, perquè així és molt difícil començar dient que hem de parlar de consens en polítiques de joventut, no?

En primer lloc, el que volia dir-li..., és parlar del model de polítiques de joventut, quin és l'objectiu de les polítiques destinades als joves. Vostè no en parla. Ho ha dit aquí, però a la moció no apareix en cap moment quin és l'objectiu últim d'aquestes polítiques de joventut.

Des del nostre grup parlamentari creiem que les polítiques de joventut han d'anar destinades a garantir el dret a l'emancipació. Les polítiques emancipatòries no signifiquen simplement poder marxar de casa, sinó poder tenir un projecte de vida autònom. I ara mateix, senyor López, i com vostè ja sap, la majoria dels joves no ho poden fer encara.

Actualment, la gent jove d'aquest país és la generació més ben preparada de la història i, en canvi, té una perspectiva laboral marcada per la temporalitat, els salaris baixos i la sinistralitat. Aquestes condicions laborals porten que molts joves estiguin exclosos també de la participació en l'esfera pública. Això, conjuntament amb l'elevat preu de l'habitatge, impedeix a molts joves poder marxar de casa a unes edats raonables.

I de què es fruit aquesta situació, que ja s'està convertint en estructural? Doncs és fruit de moltes coses, hi ha moltes explicacions, però pel que fa a la responsabilitat de les administracions, en subratllaré algunes. Per una

banda, per un conjunt de polítiques de no intervenir i deixar fer al mercat la flexibilització laboral mal entesa, la competició empresarial per costos laborals, la manca d'inspeccions per fer complir la legislació, les subcontractacions en cadena. I, per altra banda, també és fruit de l'absència, durant molts anys, d'una política d'habitatge i de la liberalització del sòl, que en els governs del Partit Popular es van dur a terme, que de forma generalitzada ha aportat que l'habitatge es converteixi en un producte d'inversió i no un bé d'ús.

I davant aquest panorama, què ens proposa vostè? I anirem una mica per parts sobre les seves propostes. En polítiques d'ocupació: en polítiques d'ocupació ens diu que, davant la irresponsabilitat de molts empresaris d'utilitzar contractes temporals sense una causa justificada, vostè demana que no els penalitzem. I, en canvi, que donem bonificacions a l'empresari pel fet de fer ús del contracte de pràctiques o del contracte de formació o dels contractes indefinits. És a dir que premiem els empresaris que fan el que han de fer, precisament.

Pel que fa a l'assessorament, que vostè també proposa, en incorporació al món laboral, cal dir-li que hi ha un seguit de mesures en aquest sentit que ja estan en el pla de govern, com és el Pla integral de l'ocupabilitat dels joves, o la creació d'un programa de professionals que acompanyin els joves en la transició de l'escola al món del treball de manera eficaç. A més a més, en el marc del SOC hi ha un programa especial per a joves amb dificultat d'inserció laboral, que ofereix assessorament laboral, formació continuada, ajuts a les persones emprenedores i borsa de treball.

I, pel que fa a l'accés a l'habitatge, dir-li que aquí sí que tenim punts de vista completament discrepants. La majoria de les mesures que vostè proposa són clarament inflacionistes, contribueixen a la pujada dels preus de l'habitatge. Les subvencions proporcionals al preu, la disminució d'impostos, no repercuteixen en la baixada de preus, i són precisament els preus la gran barrera que dificulta l'accés a l'habitatge.

I, respecte a altres mesures, informar-lo, doncs, que ja existeix, per exemple, una línia de préstecs a l'emancipació dels i les joves, que enguany el Departament de Medi Ambient i Habitatge elevarà de 15.000 a 24.000 euros. I a la vegada s'està eixamplant el sistema d'ajuts al lloguer.

També dir-li que ja s'està treballant pel Pacte nacional per l'habitatge, en què s'estableixen mecanismes per agilitzar la creació de sòl per habitatge protegit. A més a més, pel que fa a aquest estudi que demana, ha de saber que la Direcció General d'Habitatge ja ho fa de manera semestral.

No puc comentar-li amb més detall algunes de les propostes, però sí que dir-li que des del nostre grup parlamentari, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, les polítiques destinades a millorar la situació dels i les joves són una prioritat. I per això la nostra proposta de pacte nacional per l'emancipació, que ara forma part també de l'acord d'entesa, creiem que ha de ser l'instrument fonamental per intervenir de manera transversal i profunda, i no amb mesures de cara a l'aparador, per capgirar les condicions de pre-

carietat en què viu molta gent jove del nostre país. I això no té res a veure amb les mesures que vostè proposa, i per tant votarem en contra de la seva moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ortiz. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, jo crec que en aquesta moció estem veient, per desgràcia, que el comportament de vegades confrontat entre partits, doncs, també es trasllada als joves dels partits, no? I jo crec que els joves que estan a fora el carrer, doncs, sens dubte deuen veure, en aquestes intervencions que es fan aquí, en públic, que aquí l'actitud que de vegades es veu en els «adults», entre cometes, o amb els grans, també les tenim amb els joves, no? Per tant, jo penso que això és una mala notícia.

Sí que és bona notícia que es parli de joventut i de mesures. Ara bé, hem sentit aquí arguments que des del punt de vista pràcticament fins i tot intel·lectual, diria, doncs, són una mica absurdes, si em permeten l'expressió. Perquè alguns han dit aquí que el senyor López portava aquí el programa del Partit Popular. Home, no portava el programa d'Iniciativa o de Convergència: porta el seu programa. Quan el Govern actua, actua amb el seu programa; és a dir... I li recordo que per exemple el nostre grup dona suport a mesures que fa aquest Govern; per tant, no crec que això sigui o pugui estar contraposat, defensar un programa electoral i poder donar suport a mesures que practiquin altres partits. Per tant, aquí el que diria és que l'argument que cadascú defensi el seu programa em sembla totalment absurd, si em permeten l'expressió.

Per altra banda, també, hem vist algunes mesures aquí que no se n'ha parlat, no?, però..., mesures de donar crèdits sense interès per als joves, perquè es paguin la carrera universitària, perquè es puguin pagar postgraus; d'incentivar fins i tot molts joves a poder participar a la vida empresarial; subvencions i ajudes per poder accedir o incentius fiscals a l'hora de llogar un pis... Jo crec, en general –tret d'alguns punts que comentaré–, el nostre partit veu, independentment de qui proposi i evidentment coincidint amb algunes visions de programa, doncs, que tot el que sigui donar ajudes per arribar a l'habitatge, donar ajudes perquè la gent trobi feina, perquè es pagui els estudis o perquè pugui tenir un habitatge de lloguer..., doncs, posar-s'hi en contra simplement perquè hi ha una guerra de partits ens sembla una mica irresponsable. Per tant, ja avanço que a alguns punts hi donarem suport.

Ara, també és cert que hi han altres punts, si que és cert, que parlen de competències que no són de la Generalitat; és a dir, es parla de Seguretat Social, que, com tots sabem, és competència de l'Estat. Per tant, a aquests punts no hi donarem suport, no perquè no estiguem d'acord que es pugui incentivar la contractació de joves, sinó perquè creiem que no és seriós plantejar, doncs, punts que no són competència d'aquesta cambra o, en

aquest cas, del Govern. Per tant, aquí ens abstindrem, en alguns punts, i ja ho avanço.

També és cert que hi han mesures, en alguns casos, mas-sa intervencionistes fins i tot, en el tema del tipus d'interès o en el tema d'hipoteques, en què no coincidim, no? Creiem que és fonamental, doncs, que s'incentivi el lloguer, el nostre partit aposta per l'habitatge de lloguer, perquè ara mateix, sobretot per als joves, és el que garanteix el dret a l'emancipació. Per tant, incentivar o donar xecs amb xifres absolutes per a la compra, doncs, home, de vegades creiem que pot ser negatiu per intentar traslladar el que és el mercat d'avui, que és un 90 per cent de pisos de compra i un 10 per cent de pisos de lloguer. Per tant, nosaltres apostem més pel lloguer, i no per la compra, que no vol dir que posem mesures en contra de la compra, però tampoc que anem a canviar o desviar el que creiem que ha de ser l'interès de crear habitatges de lloguer.

Per altra banda, també, aquí, doncs, trobo a faltar mesures de transport públic, respecte al transport públic, per als joves. Jo crec que avui dia és fonamental, ja que parlem d'una política transversal, també tenir en compte mesures..., i aquí que tenim la consellera present, doncs, també li demanaria que es tinguessin en compte les mesures perquè els joves puguin accedir de forma més econòmica i facilitar el transport públic. Nosaltres proposem en el nostre programa, doncs, el sistema que ja apliquen alguns sistemes d'altres països europeus, de forfet, és a dir, de tenir un carnet que accedeixi a tot el transport públic de Catalunya, sense cap tipus de limitació ni d'ús ni de nombre de viatges, sinó que sigui un carnet per als joves, i nosaltres estem per aquesta via en el transport públic. Per tant, crec..., i trobo a faltar algunes mesures.

Però, en qualsevol cas, al que sí que crido és a la responsabilitat dels partits, que aquí els que hem parlat, tots, doncs, tenim menys de trenta-cinc anys, i que siguem conscients que, per molt que els partits ens diguin «heu de fer això per votar en contra d'una cosa o d'una altra», doncs, que hi han mesures aquí... Per exemple, crear el crèdit a interès zero perquè els estudiants universitaris puguin complementar els seus estudis..., doncs, jo no sé si algú hi està en contra. Jo no hi estic en contra, i penso que la majoria de joves de Catalunya que estiguin intentant pagar-se un postgrau tampoc hi estaran en contra, i en canvi aquí es votarà en contra d'això, no? Per tant, no apellem a programes electorals ni a suposades excuses, perquè el que passa avui dia aquí –i ho han de saber els que ens estan veient– és que aquí es proposen coses, però quan són proposades en què no interessa que s'avanci un altre partit o que ho voti un partit al costat d'un altre, doncs, hi ha pànic. Doncs, aquí el pànic s'ha d'acabar, i aquí hem de ser responsables i votar allò que creiem. I si ho proposa Esquerra Republicana, Iniciativa o el Partit Popular, doncs, es vota, que és el que estan demanant els joves que estan esperant per tenir pis, per tenir un transport públic econòmic o per tenir accés al món laboral.

Per tant, ja dic que en alguns punts –ho avanço, senyor president– demanarem la votació separada, però en gene-

ral, en mesures que puguin afavorir la política de jove-
tut, doncs, sempre hi estarà d'acord aquest partit.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats...

El vicepresident primer

Senyor Rivera, em diu ara els punts que vol separats?

El Sr. Rivera Díaz

Sí, votarem el punt tercer..., quan es parla de mesures que fan referència a la Seguretat Social ja hem avançat que no podem estar-hi a favor...

El vicepresident primer

Tot el punt tercer?

El Sr. Rivera Díaz

Punt tercer, sí, l'*a*, el *b* i el *c*. I després el punt 4, quan es parla del..., el punt *b* i el punt *c* del punt 4.

El vicepresident primer

I el punt *b* i el punt *c* del... I aquests dos poden anar junts, o no? És a dir, dels dos del punt 4 i l'article 3 poden anar juntes, les votacions?

El Sr. Rivera Díaz

Sí.

El vicepresident primer

D'acord. Molt bé, gràcies. Senyor López, em demana la paraula per...? *(Pausa.)* Contradiccions.

El Sr. López i Rueda

Contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Si en una moció no hi ha contradiccions, quasi, gairebé no serà una moció, però... Té trenta segons...

El Sr. López i Rueda

Però està reconegut al Reglament, i en tot cas...

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Home, vostès parlen del nostre programa. Sí, a mi em sap greu que siguem els únics que defensem que la prioritat és la temporalitat, que la prioritat és adaptar els plans d'estudis, que la prioritat és com apugen les hipoteques i com afecten els joves, que la prioritat és que el 50 per cent dels habitatges sigui de lloguer. Aquestes són les nostres prioritats. Però, escolti'm, nosaltres oferíem la nostra proposta i oferíem la mà estesa, però a mi em produeix curiositat un fet: que el senyor Montilla, quan ve aquí al Parlament, ens ofereix tres pactes, tres pactes nacionals, perquè tothom ens posem d'acord. Però quina és...? O quatre pactes. Però quina és

la realitat? Que quan comencem a dir propostes, quan comencem a oferir la mà estesa, la realitat és que el tripartit la nega i ens rep amb el puny.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació la moció.

Votarem, en primer lloc, el conjunt de la moció, llevat del punt tercer i els apartats *b* i *c* del punt quart.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 44 abstencions.

Ara votarem el punt tercer i els apartats *b* i *c* del punt quart.

Comença la votació.

Que també han estat rebutjats per 10 vots a favor, 69 vots en contra i 48 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'immersió lingüística en l'àmbit de l'educació (tram. 302-00016/08)

El quinquè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el model de immersió lingüística en l'àmbit de l'educació. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

(Pausa.) Sí, senyora Rigau, té la paraula, eh? La moció... (Veus de fons.) No, l'he anunciada i tot, ja. Sí, sí, sí...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. La moció que avui defensem en nom de Convergència i Unió és fruit d'una consideració que va fer el conseller d'ensenyament en la compareixença darrera, quan va dir que el Govern replantejaria la immersió. Ens va preocupar què volia dir «replantejar la immersió lingüística» i, certament, presentem aquesta moció per evitar aquest replantejament. Per què? Perquè hem pogut veure claríssimament que la intenció del Govern és fer més cas a la ministra d'Educació, la ministra Cabrera, que a l'Estatut nou de Catalunya. I diem això perquè el decret que ha fet públic accepta els peatges ministerials en tot allò que afecta l'ensenyament del català, el tractament de les estructures lingüístiques comunes i la immersió.

El decret que ha fet públic, el projecte de decret que ha fet públic el Govern posa de manifest que no pensa defensar amb tota l'energia necessària l'Estatut nou i l'escola catalana, entesa com ara s'ha entès, i fins i tot podríem dir des de l'Estatut del 79, des del moment

que es va lluitar per aconseguir una escola catalana per a tota la ciutadania.

I això és realment preocupant –sí, senyor conseller–, perquè ahir el president Montilla ens va dir aquí, i encara ressona a la cambra: «Aplicarem l'Estatut en tots els seus extrems.» Doncs, senyor conseller, tenim un problema: o vostè no segueix les directrius del president o el senyor Montilla ens enganya. Perquè, és clar, aplicar l'Estatut en tots els seus extrems vol dir fer ús de totes les competències que tenim assignades.

Però a més a més podem tenir dubtes de si de veritat es vol aplicar l'Estatut en tots els seus extrems. I dubtes altament raonables. Perquè, mirin, quan diuen que no recorren contra la Llei de la dependència diuen que ho fan perquè els sectors els ho han demanat. Gravíssima utilització dels sectors, gravíssima! Ara bé, quan els sectors, amb l'Institut d'Estudis Catalans al davant, els demanen que no apliquin el reial decret, llavors l'apliquen. Aquí ens enganya algú –aquí ens enganya algú. I ja hem vist, finalment, qui ens enganyava.

Senyor conseller, aplicar l'Estatut en tots els seus extrems, com ens va dir ahir el president Montilla, vol dir aplicar l'article 6 i 35 del nou Estatut, pel que fa a la llengua catalana com a llengua vehicular, aplicar l'article 131 i aplicar l'article 64. I és per això que presentem aquesta moció.

Estem davant d'una gran renúncia –estem davant d'una gran renúncia. Renunciem, el Govern de Catalunya, renuncia a aplicar un decret propi, un decret que assegurí el manteniment i la continuïtat i la millora de la immersió lingüística, respectant, això sí, la normativa bàsica. La proposta que fem en aquesta moció és respectar la LOE com a norma bàsica, però no aplicar a Catalunya el reial decret, perquè fins i tot l'informe del Gabinet Jurídic central diu a bastament que no té competència, el Govern, a regular els aspectes que regula.

Sap què demanem amb aquesta moció? Senzillament allò que la senyora Cid va anunciar en sortir d'una reunió ministerial: «Hem acordat i hem aconseguit que continuarem fent la immersió com ho fèiem i les hores de castellà que ens volia imposar el Govern de més no s'aplicaran.»

Què ha passat, senyors d'Esquerra Republicana? Allò que vostès van anunciar..., i no porto el diari, perquè al conseller a vegades no li agrada tant tenir el diari..., però el tinc. Tot allò que es va anunciar amb aquella fermesa, què ha passat? Que fent costat al senyor Montilla ha vingut la renúncia.

El senyor Motilla ens diu avui, ja surt, ja queda clar, ja li ho van entendre els mitjans: «L'Estatut incomoda el Govern del PSOE.» I tant que l'incomoda!, però el que diu també és que promet fermesa tot i que l'Estatut molesti. Ai, senyor!, el que havia de dir aquesta altra plana era que ja es cuidarà que no el molesti. Sí senyor, paraules buides –paraules buides– per comoditat!

La moció, doncs, que presentem és un acte de sobirania estatutària enfront d'un acte de submissió, claríssim. I resulta, sincerament, que aquesta submissió, a moltes de les persones que avui l'estan exercint, els passarà gran factura, n'estem totalment convençuts. Però allò

que ens sap més greu és la renúncia que representa per al país. Sap què vol dir renunciar a defensar allò que es diu que es creu? Això és molt dur.

Per tant, la moció és necessària i ho és plenament perquè explica l'única manera...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...que tenim per defensar les nostres competències. L'informe del Gabinet Jurídic diu: «La limitació de les competències curriculars que té la Generalitat a través d'aquest reial decret és especialment intensa quan s'aplica a les àrees lingüístiques.»

Senyor d'Iniciativa, d'Esquerra i dels Socialistes, els demanem, lògicament –que sabem que és difícil aconseguir-ho, perquè ja hem viscut el procés i hem vist què ha passat–, que donin suport, si encara hi són a temps, a aquesta moció perquè és l'única manera de salvar aquesta intensitat invasora que fa aquest reial decret. Se'ns demana –sens demana–...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Acabo, senyor president. A vegades se'ns demana que confiem en la ciutadania amb relació al tema de la llengua. Com volen que la gent confii en la ciutadania si els polítics que diuen defensar-la no la defensen en moments cabdals com aquest?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per al posicionament en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'illustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president; en nom del grup socialista per fixar la posició amb relació a la moció que ha presentat la senyora Rigau.

Volem fer una observació, en primer lloc, que és que el títol de la moció no es correspon ben bé amb el contingut de la moció. S'havia anunciat una moció sobre el règim d'immersió, però en realitat la moció no parlava ben bé d'això, sinó que reproduïx un debat que hem mantingut de manera reiterada les darreres setmanes, que és el desenvolupament curricular de l'ensenyament primari considerat en el seu conjunt. La moció parla d'això i no d'altra cosa, i per a la qual cosa demana un decret llei.

Volem fer notar que aquest tema, el del desenvolupament curricular de l'educació primària, com recordaran, l'hem tractat en diferents ocasions en el plenari i en la comissió a propòsit del desenvolupament de la Llei orgànica d'educació i del desplegament del nou Estatut

de Catalunya, fins i tot en aquesta línia varem aprovar una moció, com recordaran, fa un parell de plenaris, relacionada amb aquest mateix tema.

També volem manifestar que no entrarem ara en una explicació de fons, perquè el tema ha estat a bastament explicat pel conseller d'Educació de manera taxativa i excepcionalment clara, com recordaran vostès del darrer plenari, i tota la documentació respecte a aquest tema està disponible i és consultable per tots i totes els diputats i diputades.

En qualsevol cas, sobre aquest tema anunciat de la moció, el de la immersió, voldríem fer algun comentari a algunes afirmacions.

Primera, que des de mitjans de la dècada dels noranta, almenys des de 1993, es va produir una pèrdua d'efectivitat en l'aplicació pràctica de la immersió com a tècnica d'aprenentatge; hi va haver una relaxació, i aquesta relaxació va ser notable, i això és indiscutible.

Segona, la immersió mai havia estat emparada en un decret de manera formal, mai ho havia estat. El primer Govern que s'ha plantejat aquesta necessitat de normativitzar i emparar la immersió en un decret formal és el Govern de l'Entesa, és a dir, el Govern actual.

Tercera, les tècniques d'ensenyament lingüístic haurien de comportar un cert nivell de coresponsabilitat clara. Si no és així, si no és amb una certa coresponsabilitat, hi ha un risc ben real, que és el risc d'un impacte negatiu en termes de cohesió social i en termes d'unitat civil. També comporta un risc, que és la inèrcia cap a una doble xarxa escolar sobre una base de discriminació lingüística. Cap d'aquestes coses volem, cap. Volem cohesió social, volem unitat civil, volem una sola xarxa escolar.

Quarta, a data d'avui és necessari reformular, refer, repensar, innovar, senyora Rigau, els criteris i la tècnica d'immersió, per adaptar-la a les noves necessitats, que són ben diferents. Comprendre això és essencial i no entendre-ho és no entendre res. La població d'avui és diferent que la de fa vint anys, i també són diferents les necessitats. La taxa d'immigració avui, any 2006: 13,3 del total de població empadronada és població immigrada recent, 940.000 persones. I aquesta és la realitat i aquesta és la nova necessitat que marca la política lingüística.

Cinquena, s'ha de tenir en compte un criteri de diversitat territorial: les necessitats són també diferents segons els territoris i la política lingüística no pot ser la mateixa en un indret que en un altre, i en un centre que en un altre. Per tant, política asimètrica, política discrecional, sobre la base d'uns criteris generals comunament acceptats i aprovats.

I sisena, l'aprenentatge del català, del castellà i de l'anglès durant els anys de l'educació primària s'ha de poder fer tenint en compte totes –totes– aquestes realitats.

Quant al decret. Volem recordar, com saben, que, efectivament, el Departament d'Educació està en aquests moments impulsant un decret de regulació de l'educació primària. Hi ha un decret en marxa, com saben. El decret ha estat remès al Consell Escolar i als correspo-

nents organismes tècnics i educatius per a la seva anàlisi d'acord amb el procediment legal, i està actualment en fase d'al·legacions. Val a dir que hi ha al·legacions presentades per diferents associacions, en procés d'incorporació algunes d'elles, i que alguna cosa que considerin que s'ha d'afegir és potser el moment d'intervenir; és ara el moment en què es pot intervenir, el moment de fer-ne esment, i, per tant, de proposar els canvis o el procés de maduració que creguin més convenient.

Quant al format de la moció que vostès proposen, si decret llei o decret, com saben, per fer això mateix, que ja està fent el Departament en aquests moments, la voluntat del Govern no és legislar la política educativa de manera fragmentada, sinó de manera integral. El Govern té interès a legislar sobre aquests temes, però també sobre tota la resta, és a dir, sobre tota la realitat educativa, a través d'una llei d'educació que desplegui el nou Estatut, com saben, i com ja els hem dit en diferents ocasions. No sabem si aquest és l'interès del grup proponent, però amb seguretat sí que és l'interès del Govern de la Generalitat i consegüentment també és l'interès del grup socialista, aquest i no altre.

Finalment voldríem fer notar que algunes vegades reiterar molt no vol dir necessàriament ser més efectius, de vegades té l'efecte totalment contrari, i que hi ha un risc de banalització de les paraules, de banalització, i de consolidar una dicotomia en àmbits que, com el que tractem, segurament seria millor que no es produís, i que no se'n parlés amb la lleugeresa o la frivolitat a què a vegades ens tenen acostumats.

Hi ha una expressió recent d'en Francesc Cabana, que és que de vegades tendim a una certa esquizofrènia política –això li serà familiar–: reclamo de l'altre el que jo no vaig fer ni vaig voler fer mai quan podia, per exemple. Deia això en Francesc Cabana en relació amb el catalanisme...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Font i Cardona

...i el collaboracionisme amb l'antic règim. En la superació d'aquesta dicotomia que ell denunciava i la recuperació de la confiança, dins de la pluralitat, hi ha una responsabilitat que indiscutiblement és col·lectiva, no és d'un grup o d'un altre, dels grups del Govern o de l'oposició, és col·lectiva, i en aquesta tasca comuna, senyora Rigau, aplicada al tema que ens ocupa avui, que és el de la immersió, els voldríem trobar, i no tenim cap dubte que tard o d'hora ens trobarem.

Entretant, senyores i senyors diputats, el nostre vot serà de rebuig a la moció presentada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en tot cas, permeti'm unes consideracions. En un anterior ple aquest Parlament va aprovar una moció en què explicitava clarament quins eren els principis, es va transaccionar, i es deia que donar suport al Govern de la Generalitat a l'hora d'interposar conflicte positiu de competències. Això el Govern de la Generalitat ho ha fet, ho ha desenvolupat i ho ha portat a terme.

A més, el Parlament va acordar instar el Govern que, tot mantenint oberta la via del diàleg amb el Govern de l'Estat, adopti en tot moment les iniciatives polítiques i jurídiques necessàries per vetllar per l'exercici del marc competencial que l'Estatut atorga a la Generalitat de Catalunya. I en aquest escenari estem; no crec que hi hagi hagut un nou escenari.

Podem parlar i, òbviament, podríem parlar del contingut d'una interpellació i el resultat d'una moció subsegüent. Evidentment, si escoltem o llegim la interpellació que ens van proposar i després llegim el contingut de la moció, segurament que hi ha aspectes en què no tenen res a veure una cosa amb una altra.

Però si anem a temes més jurídics, eh?, també podríem dir que –entendria, com diu la seva moció– no és pertinent invocar l'elaboració d'un decret llei, ja que cenyint-se a l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya no existeix una necessitat extraordinària i urgent per dictar una disposició legislativa provisional, atès que el Govern ja ha anunciat la publicació d'un decret, que en alguns aspectes hem de dir que s'ha de millorar, i que jo estic per la labor i el nostre grup parlamentari està per millorar-lo, eh?, que ja és públic, que està pendent d'aprovació, que espero que, finalment, doncs, adopti aquelles esmenes, no tan sols del nostre grup parlamentari, sinó, i vostè va parlar d'immersió, sobre tot de la societat civil organitzada i de totes aquelles persones, sindicats, estaments, professorat, etcètera, que d'alguna manera hi diuen, eh?, i tots coneixem que hi estan dient la seva, no?

Però, a més a més, tal com estableix el mateix article 64, no poden ser objecte de decret llei les matèries que són objecte de desenvolupament bàsic, en aquest cas el seu desenvolupament afectaria els articles de drets bàsics del títol dels drets, deures i principis rectoris, com són l'article 21, de drets i deures en l'àmbit de l'educació, i de l'article 35, de drets lingüístics en l'àmbit de l'ensenyament. Per tant, jo crec que també, i en aquest sentit, hi ha un defecte de forma.

Però, en tot cas, com que en la seva interpellació es va referir bàsicament als temes d'immersió, parlem d'immersió. És evident, i aquest grup parlamentari ho comparteix, que la catalanització de l'escola és una de les iniciatives més complexes, però alhora, entén el nostre grup parlamentari, més encertades dels darrers anys, dels darrers trenta anys. Fins aquí jo penso que el consens d'aquesta cambra seria majoritari; no dic unànime, però seria majoritari.

Però és evident que la societat és dinàmica i que al llarg d'aquest procés hi han hagut problemes, i mentre a infantil i primària, en general podem dir que la im-

plementació de la immersió lingüística ha estat força correcta, eh?, amb algunes llacunes, sí que és veritat que a secundària i batxillerat hi han hagut no solament llacunes, sinó... I que jo no les imputo a ningú, eh?, no les imputo a ningú, sinó que d'alguna manera hi han hagut experiències pedagògiques molt reeixides, però que al cap i a la fi no s'han pogut portar a terme amb la generalització que segurament a infantil i primària hi ha hagut.

I, per tant, d'alguna manera hem d'incidir en aquest aspecte. I en aquest aspecte influïrem perquè, per tant, en aquest àmbit puguem redefinir-ho, millorar-ho, i, d'alguna manera, que s'apliqui en aquest sentit la legalitat vigent.

Però, bé, a més a més hi ha hagut el *boom* de la nova immigració, i això, evidentment..., i vostè ho sap, eh?, com a pedagoga, com a persones que ens hem dedicat a l'educació, sabem que hem hagut d'anar modificant..., i que, per tant, el que primer era la..., que fèiem la immersió només a l'aula, després la vam passar a l'escola –el català, llengua vehicular de l'ensenyament, per tant, a tota l'escola–, i posteriorment ens hem adonat que no n'hi havia prou, i, per tant, les llengües s'aprenen no solament quan s'usen, sinó quan s'usen i es tornen a reusar. I per tant, en una situació com la que tenim a Catalunya, on la llengua dominant és el castellà i la llengua minoritzada és el català, en aquests moments no hi ha en perill ni el català..., no hi ha en perill –perdó– la llengua castellana, i això ho sabem tots, perquè realment és la llengua dominant.

I en aquest sentit el nostre grup parlamentari farà...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...el que cal fer perquè realment això acabi sent una realitat i que el català pugui ser no solament la llengua vehicular de l'ensenyament, sinó que pugui anar molt més enllà dels murs de l'escola, per tant, que s'insereixi plenament en la societat.

El president

Senyor..

El Sr. Freixanet i Mayans

I amb el raonament de plantejar-nos la immersió..., és evident que és una qüestió que l'han feta possible mestres, educadors, les AMPA, els sindicats, els polítics, etcètera. I aquí hem de ser-hi...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant, ja.

El Sr. Freixanet i Mayans

...tots presents –acabo, senyor president–, hem de ser-hi tots presents per realment demostrar a la ciutadania que d'aquest problema no en fem únicament i exclusivament un problema polític, sinó que realment és una necessitat

social, i, com diu el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu..., que diu que a Catalunya els nois i noies que surten del sistema educatiu català tenen el mateix nivell de castellà que el que es parla i es domina...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...a Castella, a Salamanca, a Andalusia, etcètera. Per tant, no hem de fer un nivell per «parlar com», sinó que hem de fer un nivell de castellà per «parlar amb»...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...com ha de ser el d'anglès, com ha de ser el de francès.

Per tant, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà «no» a aquesta proposta de moció que ens fa avui, però no renunciarà mai...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...a fer del català la llengua vehicular de l'ensenyament, com ha de ser.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller... Senyora diputada, vostè ha portat a debat aquesta qüestió dels decrets de mínims a aquest Parlament en tres ocasions; en la propera comissió, pel que ha vist en l'ordre del dia, serà la quarta. De manera recurrent, vostè insta els grups de la cambra a anar en contra de la legislació bàsica de l'Estat, i apuja cada vegada més el to i les intencions.

La primera vegada, amb la tercera hora de castellà. No hi vàrem estar d'acord perquè vostès van fer allò de què ahir un dels diputats del seu grup ens acusava a nosaltres: un ús partidista de la llengua, fent servir la llengua com a instrument de confrontació.

La segona vegada va apujar un grau incorporant al debat altres decrets curriculars, en un intent de justificar les seves intencions, que no eren altres que generar un conflicte de competències, emparant-se en l'argument de la invasió competencial per reivindicar aquelles que vostè sap ben bé que no li corresponen. En aquella ocasió vaig tenir l'oportunitat de demostrar amb sòlids arguments

jurídics que anava errada, i hi vàrem també votar en contra.

Avui reformula la proposta anant un pas més enllà. Avui l'empara, aquesta proposta, en determinats articles de l'Estatut, dels quals –li ho haig de dir– jo no he sabut trobar ni quina relació tenen amb els decrets curriculars..., i que vostè va més enllà i convida directament el conseller a dictar, amb raons d'urgència, una resolució que els llatins dirien *contra legem*, és a dir, contrària a la legislació bàsica; una resolució que sens dubte estarà fora del marc legal, un intent d'avançar-se a qui realment té les competències. Ho considero poc rigorós, a més d'injust.

Jo no sé si el conseller en té consciència, d'això, i ara sé què és el que farà el Grup Socialistes, que aquesta vegada ha pogut evitar aquesta seducció de les pressions republicanes, però el meu consell és desmarcar-nos d'aquesta confrontació, d'aquesta espiral reivindicativa en què vostè està instal·lada. El Grup Popular ho farà i votarà en contra, un cop més, d'aquelles resolucions que ens allunyen del consens en matèries educatives.

Una observació: jo vaig escoltar molt detingudament les seves intervencions, la seva i la del conseller, i em va semblar que vostès dos s'havien embolicat en una cursa per veure qui defensa més la inversió. I és curiós, perquè aquests dies, que he tingut ocasió de parlar amb persones molt vinculades a l'educació..., aquest sistema està considerat com un model obsolet, que necessita actualitzar-se als nous temps i a les noves circumstàncies. Les noves realitats les demanden. Només cal ser una mica realista.

Si fa molts anys, tal com va dir el conseller a un grup de pares, vam fer una ferma aposta per un model d'immersió, potser ara és temps de reforma, de canvi i d'actualització; potser ens ho hauríem de plantejar. Senyora Rigau, quan jo la vaig conèixer, vostè tenia responsabilitats de govern, que a més a més consistien a fer la vida més agradable als més desfavorits. Recordo la impressió de la nostra primera trobada. Era una dona moderada, serena, i sobretot em va semblar rigorosa. La veritat és que en aquestes mocions no la trobo, no la reconec. Hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

La senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Des de l'experiència, crec, suficient en aquest Parlament, he pogut adonar-me que sovint hi ha iniciatives parlamentàries que es presenten perquè siguin aprovades i mirar de canviar o proposar alguna cosa i que tinguin algun efecte, i algunes iniciatives que es proposen perquè siguin rebutjades i poder dir així que han estat rebutjades. Em fa l'efecte que la iniciativa que avui ens porta, senyora Rigau, és precisament d'aquestes, de les que es presenten amb la intenció que siguin rebutjades i poder explicar que no

te l'han aprovat. Vostè és una gran parlamentària –jo no faré referència a la seva experiència en el Govern–, és una bona diputada, això ho domina, i jo crec que ha tirat per aquí.

Aquesta és la tercera moció que ens presenta en aquest Ple sobre la regulació curricular a primària. La primera la vàrem transaccionar –ja s'hi ha fet referència– amb el consens dels quatre grups, quatre grups d'aquest Parlament, amb la idea de defensar les competències del Govern de la Generalitat en matèria d'educació, i per fer, en bona mesura, allò que en bona part de la seva explicació ens ha explicat quan ha sortit.

Si es proposés de debò fer un front comú entre tots aquells que estem disposats a defensar un model educatiu, model d'escola catalana, un projecte d'immersió, que probablement hem de renovar, ens hi trobaria, i vostè ho sap. Però, pel que sembla, el seu objectiu no és aquest. El seu grup i el Govern podríem anar alhora per definir un nou model d'immersió, un model que permetés als nens i nenes que avui estan a l'escola, vinguin d'on vinguin i tinguin la llengua que tinguin, acabar el sistema educatiu parlant perfectament el català i el castellà. En això, ens hi podem trobar, però no sembla que sigui l'objectiu de cap de les mocions que vostè ens ha presentat.

No li aprovarem una moció perquè vostè vagi dient, dia rere dia, que aquest Govern enfonsa l'escola catalana o hi renuncia o es sotmet –que són paraules seves de fa un moment–, o que enfonsa el país o que enfonsem, renunciem o ens sotmetem a vés a saber quantes coses.

Vostè sap que el decret que proposa el departament i que està en tràmit, que no és el definitiu, permet un marc que permetrà a les escoles catalanes treballar i, a més a més, que les escoles recuperin les capacitats, les eines, és a dir, els recursos, els equipaments, el personal, el professorat, i també la confiança en l'Administració per continuar treballant; una confiança recuperada no fa gaire. Ens ho havia repetit aquí en diverses ocasions l'honorable consellera Marta Cid, que abans era aquí, i que ens explicava aquesta recuperació de la confiança del professorat en el departament. Sembla, doncs, que estem parlant de coses que ja coneixem, senyora Rigau.

L'altre dia, en la interpel·lació que li feia al conseller, tant vostè com ell es referien a aquest grup de pares, i també a aquest grup de lingüistes, de filòlegs, de mestres –la Marta Mata, en Joaquim Arenas, la Sara Blasi, en Francesc Vallverdú– que en el seu moment parlaven, precisament, o iniciaven o donaven forma al model de què avui parlem. Jo hi he parlat, amb en Francesc Vallverdú, per saber què es treballava en aquell moment, quines eren les intencions i la situació en aquell moment i què passa ara. I el que ell em deia és que està enormement preocupat, enormement preocupat que de forma irresponsable es passi tota aquesta tensió, des del partidisme i la confrontació política, posant en perill el que de veritat ens importava i ens importa en tot moment, que és el sistema preuat, tan delicat, d'immersió i d'aprenentatge del català a les nostres escoles, un sistema que vostè sap que és únic al món, que ha durat..., o que ha permès durant trenta anys que en el nostre país no separem els nens i les nenes en funció de la llengua amb què arriben a les

escoles; ni la llengua ni la religió, com altres –ja ho ha sentit– defensen.

Apunti bé els seus arguments, senyora Rigau, perquè no és aquest Govern qui posa en perill la immersió i aquest model d'escola, i vostè ho sap molt bé.

Gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Buenos días, ilustrísimas diputadas e ilustrísimos diputados. Les adelanto que votaremos en contra de esta moción. Es ya la tercera interpelación, y no nos gusta esta moción.

Miren, lo que aquí se está dilucidando es la naturaleza de la educación en Cataluña, con un tema importante, que es la inmersión. En el Pleno anterior tuvo gracia que el *conseller* de Educación y la responsable de educación de Convergència i Unió, la diputada señora Irene Rigau, se montaran a la greña sobre la naturaleza de la inmersión. Ahora resulta que, después de años de estar inmersiónados nuestros alumnos en las escuelas, no vamos a ver en qué consiste. Yo les ayudaré, porque quiero, entre otras cosas, no desplazar el contenido del decreto que aquí se está poniendo en cuestión, no quisiera que se desplazase con la cuestión de enfrentamiento de competencias. Me gustaría ir al contenido concreto, que es, al fin y al cabo, lo que va a influir en los métodos de enseñanza y en la naturaleza que eso significa para nuestros enseñantes.

La inmersión es un método radical de aprendizaje de una lengua distinta a la heredada familiarmente. Consiste en convertir esa segunda lengua, que es extraña para el niño, en su lengua vehicular en la escuela. Desde un punto de vista técnico, es el mejor y más rápido método de aprendizaje de una lengua, y no tiene por qué ser malo en absoluto; pero con una condición: si ese aprendizaje es voluntario y deseado. Pero, como arma de ingeniería social en manos del poder político, puede llegar a ser un sistema de manipulación del niño, o un atajo encaminado a la sustitución lingüística, y estas dos obscenidades son precisamente las que están pasando aquí en Cataluña.

Me explicaré. El pionero en la enseñanza de un segundo idioma a través de la inmersión fue el canadiense Lambert; dejó establecidas las condiciones que la hacían buena o perversa. Resumo la experiencia de Lambert concisamente. La utilizó por primera vez en Montreal con niños ingleses que aprendían francés y en francés como lengua vehicular; corría el año 1967. Los resultados fueron óptimos: aprendían otro idioma y se desarrollaba mejor su inteligencia. Trasladado el experimento a Estados Unidos, falló; falló con hispanos para aprender inglés. Los resultados fueron muy adversos: no aprendieron inglés, y su coeficiente de razonamiento lógico y verbal bajó.

Posteriormente se han sucedido los experimentos a través de los años setenta y ochenta, y ha habido más frac-

sos que éxitos. Hoy sabemos por el propio Lambert que, para que este método de enseñanza de una segunda lengua por inmersión tenga éxito, debe cumplir unos requisitos. Primer requisito: nivel sociocultural alto de los padres; segundo requisito: lengua materna del niño prestigiada; tercer requisito: tratamiento pedagógico y voluntario. En estos momentos, los programas de inmersión forzosa, masiva y específica, diseñados exclusivamente para castellanohablantes en Cataluña, no cumplen ninguno de estos requisitos que estableció Lambert, y está bajando el nivel de razonamiento lógico y verbal de los niños a niveles preocupantes, con un fracaso escolar cercano al sesenta por ciento.

Voy a los puntos. El nivel sociocultural de todo el cinturón industrial de Barcelona no es precisamente el más alto; por lo tanto, falla. El segundo, la lengua materna de los niños está desprestigiada en Cataluña: el castellano no se emplea en la escuela, ni siquiera aquí en el Parlamento, aunque parezca lo contrario, ni en los textos administrativos, ni en los letreros, ni siquiera en los libros de texto. (*Veus de fons.*) El castellano es de gentes desarraigadas; hay un consciente y programado desprestigio social del castellano. Por lo tanto, ese punto tampoco se cumple. Y, en tercer lugar, la elección de este tipo de escolarización es forzosa para la gente trabajadora; todos los centros públicos y concertados tienen la obligación de seguir este método de enseñanza de la lengua, les guste o no les guste, aunque después muchos –muchos– diputados de esta cámara lleven a sus hijos a colegios alemanes o franceses. Es muy curioso. Deberían de llevarlos, si confían en ese método de escuela, a la escuela pública.

No sé... ¿Me ha tocado el tiempo? (*Veus de fons.*) Ah, perdón.

El president

Li queden quinze segons, senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Vale, de acuerdo. Querría, para acabar, una cuestión bien sencilla. Votaremos en contra de esta moción porque el decreto que plantea el Ministerio no es lesivo para los intereses de nadie, no es lesivo para los intereses del catalán, pero puede ser un haz de luz para los que tenemos todavía esperanzas de que en Cataluña la cuestión lingüística deje de estar politizada, como dicen por ahí, y se convierta simplemente en un método de aprendizaje donde la libertad del alumno y de los padres pueda ser la naturaleza de las cosas.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyora Rigau, demana la paraula per...?

La Sra. Rigau i Oliver

Demano la paraula per contradiccions claríssimes i per al·lusions, perquè han estat reiterades per part de les...

El president

Té un minut.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Al senyor Font, acusar-nos a nosaltres d'esquizofrènia política, em permet dir-li allò que sempre s'ha de ser emmascarat per una paella, senyor Font.

A la senyora Mejías, és precisament des del rigor estatutari, i no m'estranya que vostè no ho hagi trobat a l'article 131, quan diu claríssimament la competència compartida a l'hora de fer el currículum, perquè vostè no el va votar. Ho comprenc.

I a la senyora Camats, recordar-li que fins fa una hora treballàvem a bastament per tenir un acord i aconseguir un consens en aquest tema. No ha estat per Convergència i Unió que no s'ha aconseguit.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs d'aquí uns moments procedirem a votar.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 82 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts.